

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 963

ROODE PEGGY.

20 cent

Dufour nam haar scherp op.

NIEUWE SERIE

ROODE PEGGY.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE ZIEKTE VAN BUSTER GARRICK.

Pine Creek is minder dan een dorp, minder dan een gehucht, en het is zelfs ter nauwernood een vlek, want het telt niet meer dan vijftien huizen, allen van hout, en men zal het zeker alleen op de beste stafkaarten van het Engelsche legerbestuur aantreffen, maar hoe klein het ook is, het heeft toch een drankhuis, ofschoon de Fransche eigenaar het heel deftig Café noemt.

Als wij zeggen Fransche eigenaar, dan is dat niet volkomen juist, want monsieur André Lafonte is alleen maar Fransch van afkomst, zooals duizenden het hier in Canada zijn, tienduizenden zelfs, ofschoon er maar heel weinig zijn, die werkelijk nog goed Fransch spreken.

Toch zijn er nog emigrantenfamilies, die trouw hebben vastgehouden aan de traditie van het begin der achttiende eeuw, en die uitsluitend met andere Franschen zijn gehuwd, zoodat ook de taal, al is het dan ook eenigszins verwaterd, bewaard bleef.

Monsieur Lafonte echter verstaat op zijn best een paar woorden Fransch, en voor het

overige spreekt hij niets anders dan Engelsch.

De naam Pine Creek komt waarschijnlijk even vaak voor als letters in het alphabet, en misschien nog heel wat vaker. Het ligt ook voor de hand, den naam van een vast gevestigde nederzetting — en Pine Creek bestond nog geen twee jaar — te ontleenen aan de omgeving. Nu lag Pine Creek inderdaad op geen honderd passen van een kleine Creek, en Pineboomen waren er bij duizenden in de onmiddellijke omgeving! De combinatie drong zich dus als het ware op.

Des zomers kan het er zeer mooi zijn, daar op die plek ongeveer juist in het midden tusschen het Mac Dougall Meer en het Franklin Meer, aan den Noordelijken kant van de Backs River, die dan met groote snelheid haar wilde wateren voortstuwt in de richting van het eerstgenoemde meer.

Maar nu was het al wekenlang winter, en het was een barre winter, zelfs voor die streken, waar men aan het een en ander gewend is in dat opzicht, en volstrekt geen verbaasd gezicht trekt, als de barometer — de alcohol-

barometer wel te verstaan, want kwik zou al lang bevroren zijn — twintig of vijf en twintig graden onder nul aanwijst.

Thans echter stond dit instrument, dat tevens het eenige in Pine Creek was, en aan den trotschen Lafonte toebehoorde, reeds een week lang op 35 graden onder het nulpunt, en het was een groot geluk, dat het windstil was. De sneeuw lag bijna overal omstreeks een meter hoog, maar daar, waar de stormwind haar bijeen had gejaagd, in kuilen, spleten, en aan den voet der rotsen, niet ver van de rivieroever bereikte zij een hoogte van bijna drie meter!

Waarom dat kleine vlek daar juist gesticht werd, is niet recht duidelijk, maar het vermoeden ligt voor de hand dat deze of gene pelsjager daar een blokhuis heeft opgericht, dat een vriend zich bij hem voegde, en eveneens een huis bouwde — en waar in die verlaten streken twee groote blokhutten bij elkander staan, daar zijn er ook al spoedig tien! Het is in ieder geval een feit, dat er zich snel achter elkander een twaalf-tal houthakkers kwamen vestigen, in dienst van een groote Maatschappij te Chicago, eerst alleen, en vervolgens met hunne gezinnen.

Houthakkers trekken meestal weg tegen het vallen van de eerste sneeuw, omdat men dan toch bijna niet kan werken, om pas tegen de lente terug te keeren, maar deze waren gebleven, en zij hadden alleen de vlijmscherpe hakbijl vervangen door het jachtgeweer, de klem, en het vangnet.

Toen er twaalf huizen stonden kwam er als dertiende dat beroemde cafe van mijnheer Lafonte bij, en het heette heel poëtisch „Het Madeliefje”. Ofschoon er maar zelden iets liefelijks voorviel.

Waar mijnheer Lafonte vandaan kwam, wist niemand, het kon ook niemand schelen, en men bewonderde alleen zijn goede neus, die hem juist daarheen had gevoerd.

Inderdaad, monsieur Lafonte had van die vijftien of achttien houthakkers, aangevuld met een paar beroepsjagers en een zelfgekozen sherif niet veel voordeel kunnen trekken — maar tegen den winter kwamen de kolenbranders, soms wel dertig tegelijk, die een tentendorp stichtten vlak bij het laatste huis van het vlek, en dan was er ook nog de gaande en komende man, zooals men dat noemt. Daar was natuurlijk van alles bij, en het was lang niet alles achttien karaats, wat daar passeerde, op den noordelijken oever van de Backs River!

De kolenbranders brachten nooit vrouwen mee, maar mijnheer Lafonte, had op wer-

kelijk aandoenlijke wijze gezorgd voor vrouwelijk gezelschap van die stoere werkers.

Ook dit was niet van de eerste kwaliteit, maar het waren vrouwen, en men kijkt daar niet zoo nauw, waar het artikel vrouw zeldzaam en dus kostbaar is.

Het Madeliefje is stellig verreweg het grootste huis van Pine Creek. Het beheerscht het dorpje een weinig, want het ligt op een soort van terp, en men moet het bordes dan ook langs een trapje bereiken, dat zes treden telt. Het huis heeft in de eerste plaats een vrij ruime gelagkamer, daarachter is het slaapvertrekje van Lafonte, die weduwnaar is, en dan zijn er op de eerste en eenige verdieping nog eenige logeerkamers.

Natuurlijk wordt er in zijn café wel eens gevochten, en even natuurlijk is meestal een vrouw de oorzaak, maar mijnheer Lafonte heeft een paar sterke knuisten, hij is zes voet lang, en dan heeft hij op de rechter heup een van die weinig ingewikkelde en toch zoo voortreffelijk werkende instrumenten, waarin zich zes of zeven metalen voorwerpjes bevinden, die men met het grootste gemak in het weeke vleesch van een mensch kan jagen, en de drager weet zich van dat werktuig met groote nauwkeurigheid te bedienen.

Op den avond, waarop dit verhaal een aanvang neemt, was het tamelijk vol in de groote gelagkamer. De mare had zich verspreid, dat Lafonte dien eigen ochtend per hondenpost een nieuwen voorraad gramfoonplaten had ontvangen. Het waren er maar zes, en zij waren ook een beetje versleten, maar men kon er op dansen! Verder had diezelfde slede, rhum, brandewijn en ordinair foemel aangebracht, en dat alles moest natuurlijk beproefd en gekeurd worden.

In een hoek van het goed verwarmde vertrek stond een piano, die van ouderdom dreigde te bezwijken, en waarvoor een lange slungel van een jongen gezeten was met een sigaret tusschen de bloedlooze lippen en zijn pet van otterbont achter op het hoofd. Er was ook eens een violist geweest, maar die had zich binnen enkele maanden dood gedronken, en nu lag hij daar ergens „op het kerkhof.”

Dit was een zeer vaag begrip, want grenzen had dat kerkhof eigenlijk niet, en men wist dan ook niet precies waar het begon en eindigde, en waar de begravenen terecht waren gekomen, want kruisjes en andere aanduidingen hielden nooit lang stand voor de heftige koude en de sneeuwstormen. Die violist had prachtig mooi

gespeeld, zoo zei men, en het was werkelijk jammer dat hij teveel had gedronken.

— Stomme hond ! Hij verdiende hier een dollar per dag, met den kost !

Dat was de grafrede geweest van mijnheer Lafonte, die er voor was teruggeschrikt, een nieuwen violist in dienst te nemen. Jozeph Eitje moest het nu maar alleen opknappen. Zoo heette de lange, slungelachtige pianist, of zoo was tenminste zijn bijnaam — niemand wist waarom, want hij kon op alles gelijken, maar zeker niet op een ei, dat gedachten wekt aan mollige rondingen !

Eitje speelde voor wat hij waard was, en ontlokte schrille, houtachtige klanken aan het bejaarde instrument. Een paar vrouwen, die men den vorigen avond nog niet gezien had, dansten met een paar jonge kerels, die eveneens geheel vreemd in de streek waren. Monsieur Lafonte zette zijn eerste nieuwe plaat op de gramofoon, zoodat Jozeph Eitje even kon rusten. Het was goed warm in het vertrek, de meeste mannen hadden hun revolvers als volkomen overbodig thuis gelaten, en alles zag er aangenaam, rustig en goed uit, toen de deur open vloog, en er een vrouw de gelagkamer binnen trad of liever stormde, die onmiddellijk de aandacht tot zich trok, alleen al door de kleur van heur haar, dat vlamvend rood was. Zij had de eigenaardig blanke huid, die bijna altijd gepaard gaat met die haarkleur, en zee-groene oogen, die angstig-zoekend rondkeken.

Het was duidelijk dat die vrouw een vreemdelinge was, want alle aanwezigen staarden haar verbaasd aan. Zij droeg zeer hooge laarzen, van robbenvel tot ver boven de knie, en ook voor het overige kon zij zeer goed een man zijn, als men het krullende haar een oogenblik weg dacht. Zij droeg een soort sporthemd van rood flanel, daarover een wollen trui, een soort van pullover, en daarover weer een met schaapsvel gevoerden, korten jekker.

Op het vuurroode haar droeg zij een muts van otterbont, voorzien van oorkleppen.

— Is hier een dokter ? was haar eerste, op luiden toon gestelde vraag.

Men hoorde een tijdlang niets dan de schorre toontjes die uit den hoorn van de gramofoon kwamen. Eerst meenden de aanwezigen niet goed te hebben verstaan. Iedereen had natuurlijk wel eens van een dokter hooren spreken, en wist ook wat het was, maar dat er zich een metterwoon in Pine Creek zou hebben gevestigd, was iets zoo zonderlings, dat men de vrouw een oogenblik krankzinnig waande.

De verbazing nam echter nog toe, toen er uit

een der hoeken van de groote kamer een stem klonk, helder en duidelijk, de stem van een man, die rustig zeide :

— Ik ben een dokter, Roode Peggy ! Als je mij noodig hebt, kun je over mij beschikken !

De vrouw, die in het volle licht van een der beide groote petroleumlampen stond, die aan kettingen van de zoldering afhingen, deed heel onwillekeurig een stap achteruit, alsof zij zich wilde verbergen voor dat licht, en trachtte toen van onder haar rosse wimpers en met half dichtgeknepen oogen heen te zien door den mist van tabaksrook die het vertrek vervulde.

Een man van rijzige gestalte was opgestaan, en trad naar het midden van de gelagkamer. Voor allen die daar bij elkander waren was die man een vreemdeling, die, met zijn beide metgezellen, dienzelfden middag uit het Zuiden was komen aanreizen, voorzien van een slede, een span honden, een uitrusting, die onmiddellijk de aandacht hadden getrokken van de permanente inwoners van Pine Creek, die op dat punt waarlijk niet verwend waren. Zij hadden daarbij gezien dat de wapens van voortreffelijke hoedanigheid waren, dat de honden sterk waren en van het beste ras, en dat de slede geen eigen maaksel was, maar afkomstig uit de werkplaats van een deskundige, die wist hoe men zulke dingen in elkaar moest zetten, waarvan het wel en wee van den reiziger in het hooge Noorden kan afhangen.

Die drie mannen hadden twee kamers betrokken in „het Madeliefje” en dat was alles wat men wist.

Maar Peggy Redhair was zelf een vreemdelinge, en misschien kwam het daardoor, dat zij den ander kende. Den man, die zoeven was opgestaan. Want dat zij hem kende kon niet twijfelachtig zijn.

Zij deed nog een stap achteruit, slaakte een kreet van verbazing, waarin echter ook schrik te beluisteren viel, en haar oogen werden groot en wild.

De man die was opgestaan, stond nu vlak bij haar, keek haar rustig aan, en zeide zoo zacht dat alleen de vrouw hem verstond :

— Je hoeft niet meer bevreesd te zijn voor mij, Peggy. Ik weet zeer goed wie je bent, ik heb nog geen week geleden in een poging om mijn eigen leven te beschermen en in een eerlijken strijd je vriend gedood. Jij en je makers hadden de overmacht — ik voel mij geheel en al vrij van schuld. Nu wil ik je helpen. Wie is de zieke en waar is hij — of zij ? —

De vrouw keek den ander een oogenblik strak en onderzoekend aan. Zij werd beurtelings

rood en bleek. Snel als het weerlicht gingen aan haar geest enkele gebeurtenissen van den laatsten tijd voorbij.

Zij wist niet wie die vreemdeling was, zij had hem alleen door den pelsjager Svensen, daar aan de Groote-Visch Rivier, graaf Palmhurst hooren noemen. Hij moest een rijk Engelschman zijn, die hier voor zijn vermaak met zijn secretaris en een grooten kerel, die een bediende scheen te zijn, komen jagen. Er was een verbitterde strijd ontstaan om geld tusschen de vrienden van Roode Peggy, niet veel anders dan bandieten, en Svensen, en die man daar met zijn streng, ernstig gezicht en zijn grijze oogen had den pelsjager geholpen — en afdoende ook. De bereden politie was er bij te pas gekomen. De bende had het onderspit moeten delven, en wat er over bleef was gevlucht. Haar vriend Owen Hicks was bij die gelegenheid gedood — door dienzelfden man daar, die zeide, dat hij dokter was.

Zij was geheel alleen verder naar het Noorden gevlucht, bang dat de mannen van de Koninklijke Beredene ook haar zouden vatten. Nu had het toeval hen weder samen gebracht — en zij had hem noodig!

John Raffles — de lezer zal hem reeds hebben herkend — herhaalde met meer aandrang:

— Is er iemand in levensgevaar? Welke ziekte is het? Spreek vrijuit, en vrees niets van mij. Wie is er ziek?

— Een — een vriend van mij! antwoordde de vrouw toonloos.

— Een vriend? Een nieuwe? Nu reeds? vroeg Raffles, met iets van spot in zijn stem. Je schijnt niet heel lang over Hicks te rouwen, Peggy!

Maar zij haalde de schouders op en antwoordde onverschillig:

— Ik heb te veel meegemaakt om lang te rouwen! Ik ben vereelt. En — ik hield niet van Hicks, ik gaf niets om hem. Zeur niet, en ga met mij mee, voor het te laat is! Tenminste als je werkelijk iemand kunt genezen! En — laat er den sherif buiten, die daar zit. Ik ken hem wel, het is een kwaje.

Raffles maakte een gebaar, alsof hij zijn vrienden wilde wenken, maar Peggy zei haastig:

— Kom alleen mee, alsjeblieft! Ik houd niet van zoo'n groot gezelschap!

Een kort oogenblik scheen Raffles te aarzelen, en toen zeide hij schouderophalend:

— Mijnentwege! Ik ga met je mee. Wacht buiten op mij, want ik moet mijn verband-

trommel meenemen. Of is het koorts — Bevriezing? Toevallen?

De vrouw wierp een duisteren blik om zich heen, op al die gezichten die zoo nieuwsgierig haar aankeken, en antwoordde toen kortaf:

— Gele koorts! Je zult het wel zien!

Zij liep haastig de gelagkamer uit, en Raffles klauterde snel langs de steile trap naar zijn kamer, zich verwonderd afvragend, of dit vreemde geval van gele koorts op het Noordelijk halfgrond en boven de zestigste breedtegraad reeds tot de officieele, medische wereld zou zijn doorgedrongen.

Hij greep haastig den blikken trommel, die alles bevatte wat hij maar zou kunnen noodig hebben, daalde de trap weer af, en voegde zich bij de vrouw, die haar jekker weer had dichtgeknoopt, want het was buiten fel koud.

— Maak voort, zeide zij schor, bijna smee-kend.

— Is het ver hier vandaan?

— Geen tweehonderd stappen! Het is in een tent. Laten wij ons toch haasten!

En verder werd er niet gesproken. De sneeuw was hard bevroren, en hol klonken de voetstappen van den man en de vrouw tusschen de houten huizen, waardoor geen niet het minste lichtschijnsel naar buiten drong, om dat luiken en deuren zoo allerwegen de felle koude moesten buiten-sluiten.

Na eenige minuten te hebben voortgelopen kreeg Raffles een vrij groote tent in het oog, waarvoor een houtvuur brandde. Er stond een slede naast, van klein model, en zes honden sliepen, zoo dicht bij het vuur gelegerd, dat zij bijna geroosterd werden.

De tent was van binnen verlicht, met behulp van een kaarslantaarn, de vrouw sloeg een der voorklappen terug, maakte ruimte, en zeide tot Raffles, die zich diep moest bukken om binnen te kunnen gaan:

— Daar ligt hij! Is er nog hoop?

Raffles knielde neder naast het lichaam van een man, wiens gelaat als uit marmer gehouwen leek. Hij leed blijkbaar heftige pijn, hetgeen te zien viel aan zijn dicht opeengekrepen lippen, en den diepen rimpel tusschen zijn wenkbrauwen.

Hij droeg een ouden bontjekker, die was losgeknoopt, en ter hoogte van zijn linker borst bemerkte Raffles een prop linnen, met een reep katoen op zijn plaats gehouden, en die een donkerroode kleur had.

Hij nam dien prop voorzichtig weg, en de man kreunde.

De hand van Raffles voelde iets warm, iets dat nat was en kleverig

Hij keek de vrouw strak aan, die aan de andere zijde naast den man was neergeknield, en zwijgend de handen wrong, en zeide afgemeten :

— Het is een zeer eigenaardige ziekte, Peggy

en een buitengewoon geval van gele koorts ! Ik kan mij vergissen — maar ik zou die ziekte hebben aangezien voor de gevolgen van een messteek, die dezen man zou hebben gedood, op slag, als hij drie streep dieper in het lichaam was doorgedrongen ! Zooals het nu is, zal het moeite genoeg kosten, hem te redden !

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

DE MAN, DIE DEN MESSTEEK GAF.

De vrouw was bleek geworden, en keek Raffles met een duisteren blik aan, maar deze hernam glimlachend:

— Komaan, Peggy, heb je nu werkelijk geloofd, dat iemand die even knap is als een dokter ook maar een seconde kon aarzelen aangaande den aard van de zoogenaamde ziekte van dezen man? Welzeker, hij heeft koorts — maar het is gewone wondkoorts. en omdat hij heel sterk is zal hij wel genezen, misschien al binnen een week.!

— Is dat werkelijk zoo? vroeg de vrouw op schorren toon;

— Ik verzeker het je — tenminste wanneer zich geen complicaties voordoen. Wie gaf je vriend dezen steek?

De vrouw zweeg, en weer trof dezelfde sombere blik Raffles.

— Komaan, je weet het, Peggy! Ik op mijn beurt weet wel, dat jullie zulke zaken gaarne onder elkander uitvechten, en je ziet in mij nog altijd den vreemdeling — erger nog — den vijand! En dat laatste ben ik toch niet in die mate als jij wel gelooft Ik heb grootere vijanden werkelijk! Vrees je dat ik den man bij de politie zal aangeven, als je zijn naam noemt?

— Neen, daarvoor vrees ik niet — want het is de vraag of de politie hem zou kunnen pakken. De man die het deed is niet de eerste de beste! Maar zijn van een troep, die zulke dingen niet verraden aan de blauwe jongens, en ze inderdaad liever zelf opknappen — zooals je zooveen zeide.

Wat komt het er op aan, wie het deed? Neem aan, dat hij in zijn eigen mes viel! Genees hem, dat is alles wat ik van je vraag.

Raffles had intusschen de kleederen van den man wat verder losgemaakt, en zijn bovenlichaam ontbloot.

Hij reinigde de wonde, die dadelijk weer

begon te bloeden, stelpte die bloeding met de middelen die hij had meegebracht, en verbond de wonde zeer zorgvuldig.

Hij keek naar het gelaat van den man dat van kleur was veranderd. Het was nu rood geworden, en fijn zweet parelde op het voorhoofd. Het was geen onknap gezicht, maar het was ruw, heerschzuchtig en allerlei hartstochten hadden er hun stempel op gedrukt.

Raffles behoefde de pols van den man niet eens te voelen om te weten dat de wondkoorts was komen opzetten.

Hij liep naar den verbandtrommel, om daar koortspillen uit te halen, toen zeer duidelijk de stem van den man klonk, die daar op de rustbank neer lag, en die de woorden zeide:

— Pas op, Jacques Dufour, neem je voor mij in acht — ik zal je dien prik betaald zetten — zoo waarachtig als ik adem haal!

Raffles wendde zich om. De oogen van den man waren geopend en hadden een koortsachtigen gloed. Zijn gelaat was nu nat van zweet. Het was echter duidelijk dat hij volstrekt niet wist wat hij zeide.

Raffles wendde zijn bliken van het gelaat van den gewonde en keek Peggy veelbeteeke-nend aan.

— Hij is mededeelzamer dan jij, Peggy! Het is waar dat hij daar een naam noemt, dien hij zeker niet zou hebben uitgesproken als hij bij zijn kennis was geweest.

Peggy haalde de schouders op en zeide korzelig:

— Je weet het nu. Voor mijn part. Als je hier blijft in deze streek zul je zelf wel zoo verstandig zijn, Jacques Dufour uit de buurt te blijven. Hij is een duivel, en voor niemand bang!

— Ik ben ook niet zoo vreesachtig uitgevallen! zeide Raffles glimlachend.

— Hij schiet een aas uit een kaart op vijftig pas afstand!

— En ik raak een vlieg op een wijnflesch op zestig pas!

— Hij is zoo sterk als een beer!

— Ik ben ook tamelijk krachtig in mijn handen!

— En toch raad ik je aan, Dufour maar uit den weg te blijven! Zeg mij liever of Buster genezen zal, nu zijn gelaat zoo hoog rood is, en hij koorts heeft, naar het schijnt.

— Heet hij Buster? vroeg Raffles, met denzelfden glimlach.

— Buster Garrick! Daar maak ik geen geheim van. Hij hoorde bij — bij de jongens, die een week geleden dat zaakje hebben gehad aan de Grootte-Visch-Rivier — je weet heel goed wat. Ik heb nooit begrepen, waarom je je er mee bemoeid hebt.

— Neen? Die reden was toch heel eenvoudig — de pelsjager Svensen was mijn vriend!

— Heb jij zooveel over voor je vrienden?

— Heel veel. Dit zijn pillen, waarvan je Garrick om het uur er een moet ingeven. Vergeet het vooral niet. Wordt de koorts erger, dan om het half uur. Maar ik geloof niet dat dit het geval zal zijn. Roep mij als je vreest voor gevaar. Ik zal nog twee dagen hier blijven.

— Alleen daarom? vroeg de vrouw op een toon van ongeloof, die Raffles trof als een steek.

— Alleen daarom! antwoordde hij, bijna neerslachtig. Ben je zoo diep gezonken, Peggy, dat je zoiets niet kunt aannemen?

— Je hebt tegen ons gestreden! antwoordde de vrouw norsch.

— Niet tegen jullie in het bijzonder. En daarenboven — zulke dingen vergeet ik in het aangezicht van den dood.

— Hij kan dus sterven? kreet de vrouw, Raffles bij den arm vattend.

— Alles is mogelijk. Maar hij zal blijven leven, als je hem goed, en vooral nauwkeurig verzorgt. Geen uur overslaan, denk er om! Een half uur over den tijd zou misschien noodlottig kunnen zijn. Die koorts moet in ieder geval bestreden worden.

— Wees niet bang dat ik het zal vergeten, zeide de vrouw.

— Nog een vraag — welke reden had Dufour om Garrick te steken?

— Jalouzie! antwoordde zij kortaf. Hij is verliefd op mij.

— Was dat alles?

— Alles!

Alsof hij de vrouw wilde logenstraffen, begon de gewonde eensklaps weer te praten in zijn koorts, met een luide, doordringende stem die

Peggy verschrikt de handen aan het hoofd deed brengen.

— Het goud wil je, niet waar, schurk? Zoek er maar naar, ha ha! Wie zou het kunnen vinden — als niet de duivel zelf hem bij een hand nam — daar onder den grond — bij de bronnen van de Haynes — waar de eenzame pijnboom staat — — de elandskop op den steen — — en dan maar tusschen de horens aan op de rots af — — als je staat met je rug tegen den boom, ha ha! Doodmakkelijk — maar je moet het weten! Ik weet het, ik, Buster Garrick! Jij vermoedt het nog maar, Dufour — en je bent me al eens nageslopen — — je wilt Peggy van mij afnemen — — o vervloekte hond! Het goud onder den grond — en mijn Peggy! Zand en water daar beneden — zand tot je er in zult stikken — tot in je strot — moordenaar! Dief!

Zijn gelaat was hoogrood geworden, het schuim kwam hem op de lippen, en hij zwaaide wild met de armen.

Raffles, die geen woord had gemist van die zonderlinge uitroepen, legde hem de hand op het voorhoofd, en het was alsof die aanraking hem tot kalme bracht.

De vrouw was krijtwit geworden, en stond bevend in een hoek, met vooruitgestoken handen, alsof ze de woorden in de keel van den man had willen terugstooten.

— Dat was het dus! zeide Raffles bedaard, zoodra Garrick tot rust was gekomen. Garrick heeft goud gevonden. Geen wonder dat je daar liever niet over praat.

— Ik zweer je, dat ik niet wist waar het was — en dat ik het nu zelfs nog niet weet! zeide Peggy sidderend over al haar leden. Hij heeft mij wel gesproken van een mogelijke vondst, en gisteren was hij heel opgewonden. Maar om 's hemelswil, zwijg hierover, anders raken wij alles kwijt. Je zult het toch niet aan anderen zeggen?

— Neen, dat zal ik niet! antwoordde Raffles, met een eigenaardige glans in zijn oogen. Dan zou ik ook mijzelf benadeelen.

— Je zelf? herhaalde de vrouw toonloos.

— Het is vreemd met jullie gesteld hier, antwoordde Raffles. Terwijl jij die woorden zegt, Peggy dwaalt je rechterhand al naar je heup, waar je gewoonlijk je revolver draagt! Nu reeds zie je mij, ofschoon ik dien man daar zal redden, als een vijand, alleen omdat ik een deel zou willen opeischen van wat er gevonden wordt — daar bij de bronnen van de Haynes! Maar weet jij wat ik met goud kan doen, en geloof je ook niet dat ik er een weinig recht op

zou hebben, als ik Dufour kon beletten, er zich van meester te maken?

— Je zou alles nemen! schreeuwde de vrouw woest. Wie zou het je kunnen beletten, nu hij daar geen pink kan uitsteken? Ik heb niets gesnapt van zijn wartaal, maar voor jou schijnt het zoo duidelijk te zijn als een geschreven boek!

— Het lijkt mij inderdaad nogal eenvoudig toe Peggy! En luister eens, jij kunt met mij meegaan en beslag leggen uit naam van Garrick op den ader — natuurlijk als hij zeker is van zijn zaak.

Peggy keek hem aan met een blik, die een mengeling was van argwaan en hoop.

Raffles begreep zeer goed wat er in haar omging en zei:

— Je denkt altijd nog aan dien strijd van een week geleden. Ik hielp toen een vriend en dat was mijn plicht. Jouw vrienden zijn — niet veel meer dan bandieten, Peggy, het spijt mij, dat ik het moet zeggen. Nu echter heeft die man daar goud ontdekt, naar het schijnt, in den bodem. Hij kan er echter de eerste dagen niet bij, misschien kan hij pas over een week die rustbank verlaten! Hij zelf echter heeft daar even verklapt, dat Dufour iets vermoedt. Als die man snel handelt, kan hij hem misschien van een fortuin berooven! Ik echter beschik over al mijn kracht, ik ben gezond, ik kan mij bewegen — is het dan zoo vreemd dat ik mijn hulp aanbied, en die hulp ditmaal doe betalen? Ik heb goud noodig, zeer veel goud — helaas, had ik bijna gezegd. Ik heb dat noodig om redenen die je volstrekt niet aangaan, en die je ternauwernood zoudt begrijpen. Waar ik maar kan zie ik het mij te verschaffen. Ik loop eveneens gevaar, op een revolverkogel of een messteek te worden onthaald. Is dat geen betaling waard? Je kunt het op schrift stellen, als je wilt! Bedenk dat je misschien alles kwijt bent, als ik je niet help! Ik weet dat je hier nog andere vrienden hebt — Maar ik betwijfel sterk of je die wel zult kunnen vertrouwen.

Het antwoord van de vrouw was duidelijk genoeg — zij haalde eenvoudig de schouders op met een minachtend lachje. Toen kwam ze vlak voor Raffles staan, keek hem aandachtig aan, alsof ze op den bodem van zijn ziel wilde lezen, en zei toen eensklaps vastberaden:

— Voor een derde van de opbrengst sluit ik de overeenkomst! Dat wil zeggen — Garrick krijgt tweederde, en jij de rest, als er iets gevonden wordt. En natuurlijk alleen, als dat door jouw hulp gebeurt. Hij kan geen vin verroeren, in de eerste week, en in een week kan er veel gebeuren. Dufour heeft machtige vrienden,

evengroote schurken als hij. En ik vertrouw je — al mag je me doodslaan, als ik weet waarom ik dat doe! Wanneer zullen wij gaan?

— Morgen — zoo vroeg mogelijk, als het licht genoeg is geworden. Laten wij maar zeggen, acht uur.

— Ik heb een enkele voorwaarde — je moet alleen zijn!

— Je vertrouwt me dus toch nog niet heelemaal, zeide Raffles met een wrangen glimlach. Nu, het zij zoo. Denk om de pillen, en val van nacht niet in slaap! Hij moet er voor morgen twaalf uur een dozijn hebben geslikt!

— En als hij zijn mond zoo stijf dicht houdt als nu?

— Dan steek je je vinger tusschen zijn lippen, trek het wangvleesch een weinig op zijde — zoo — bij wijze van een zakje, en laat daarin de pil glijden, die van zelf zal smelten.

— Maar als hij morgen tot zich zelf is gekomen, als hij zijn hersens weer kan gebruiken, dan zal hij mij misschien verbieden om daarheen te gaan!

Raffles dacht een oogenblik na, en hernam:

— Dat is niet onmogelijk. Dan zal ik eerst hier komen, en met hem spreken. Beletten kan hij het natuurlijk niet, denk daarom — hij heeft zooveel bloed verloren dat het mij verwondert dat hij nog leeft! En dan nog iets — verlaat hem niet, geen oogenblik, want die schurk van een Dufour kon wel eens terugkomen, om zijn werk wat beter te verrichten, als hij bemerkt, dat de eerste steek het hart niet geraakt heeft!

— Ik wijk niet meer van zijn zijde — en laat hij oppassen, als ik hem zie! zei Peggy wraakzuchtig. Ik schiet dien halfbloed door zijn hersens, zoo waar ik hier sta!

Raffles had zijn tasch weer gesloten, waarin de verbandtrommel zich bevond, en opende de deur.

De maan scheen helder. Men kon tot ver de eenige straat van het gehucht overzien.

Op een zestigtal schreden liep een man met afgemeten stappen over de hardbevoren sneeuw.

Peggy zag hem dadelijk.

Zij greep den arm van Raffles alsof zij hem wilde verbrijzelen.

— Daar is hij! zeide zij met gesmoorde stem. Het is Dufour.

Een oogenblik daarna was de gestalte verdwenen.

— Doe geen dwaasheden, zeide Raffles rustig. Van het oogenblik af dat je hem niet wilt aangeven bij de politie — ik laat nog

daar dat je het niet eens kunt, want ze is op het oogenblik mijlen ver van hier — moet die kerel voorloopig maar vrij rondloopen. Bedenk dat hij heel juist schiet, volgens je eigen verklaring, en stel je niet bloot! Tot morgen!

— Tot morgen! zeide de vrouw kortaf.

Zoodra Raffles uit het gezicht was nam zij een lantaarn, trad het huis weer uit, en onderzocht

zeer nauwkeurig de sneeuw rondom de blokhut.

— Hij heeft staan luisteren! was haar conclusie, en dreigend hief zij den vuist op, voor zij weer binnentrad en de deur stevig sloot, met behulp van den zwaren balk die er dwars langs liep...

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE HORENS VAN DEN ELANDSKOP.

Den volgenden morgen stonden Raffles en zijn beide metgezellen vroegtijdig op. Raffles had van de geheele zaak nog niets gezegd, maar zoodra de drie mannen tezamen waren in de groote gelagkamer, en daar een stil hoekje hadden gevonden, waar hun brood en gebakken spek, maispap en boter werd gebracht, begon Raffles op zachten toon:

— Wij gaan nu aanstonds naar Buster Garrick.

— Dat is waarschijnlijk de man die aan gele koorts sukkelde? vroeg Brand met een lachje. De vrouw die je kwam halen vergiste zich natuurlijk?

— Ze had met opzet maar iets gezegd. Het was een messteek, niet doodelijk, maar dat scheelde toch maar heel weinig. De man had dien steek gekregen van een medeminnaar, die het nog op iets anders ook voorzien heeft, een halfbloed, Jacques Dufour genaamd. Die Garrick ijde, en ik hoorde dingen, die eigenlijk niet voor mijn ooren bestemd waren. Zoo vernam ik dan dat hij goud gevonden heeft ergens bij de bronnen van de Haynes.

— Is dat een rivier, Mylord, vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Inderdaad, James, maar een zeer kleine rivier, in vergelijking met de machtige stroomen in dit land. Zij is nauwelijks twintig kilometers lang, zij heeft haar oorsprong heel in het Noorden, in een woest, onherbergzaam gebied, zij vloeit in westelijke richting, en stort zich tenslotte in de Billiot Baai.

— Hoever is het van hier? vroeg Brand.

— Met een goede slede en goede honden omstreeks twee dagreizen, misschien iets meer.

— Is de plek nauwkeurig aangeduid?

— Ik weet niet hoe jij daarover oordeelt — de vrouw begreep er niets van, maar mij komt het nogal eenvoudig voor! zeide Raffles glimlachend, en hij herhaalde woord voor woord hetgeen Garrick den nacht tevoren gezegd had.

— Edward, ik zal je moeten verzoeken, mij met Peggy op een lijn te stellen, want ik zelf begrijp er ook niet heel veel van! zeide Brand verbaasd, toen Raffles zweeg. Wat is dat voor

een elandskop op een steen? Is het een teekening?

— Misschien — maar ik denk veeleer, dat het een schedel zal zijn!

— Maar wat is dat voor nonsens —” En dan maar tusschen de horens aan op de rots af, als je staat met je rug tegen den boom”?

— Mijn waarde Brand — de oplossing daarvan komt mij niet zoo heel moeilijk voor! Er is sprake van een pijnboom, die eenzaam is. Het zal dus wel de eenige boom op die plek zijn. Natuurlijk is de bedoeling dat men daar zoo met zijn rug tegen moet gaan staan, dat men van die plek den elandskop kan zien. Zeer waarschijnlijk zijn er tal van rotsen, maar de waarnemer moet een lijn trekken van zijn oogen, tusschen de horens van den kop door, en dan verder tot die rots, en geen anderen, dien hij dan tusschen de horens zal waarnemen! Misschien ligt die rots dertig passen verder, misschien tweehonderd meter — misschien een kilometer, maar een rechte lijn blijft een rechte lijn, en een vergissing is dus niet mogelijk. Ik denk echter wel dat de rots veel naderbij zal liggen. Wij zullen dat trouwens morgen wel zien.

— Wij gaan dus mee? vroeg Brand opgewonden.

— Nee Brand. De vrouw heeft er beslist op gestaan dat ik alleen meeding.

En Raffles deed nu omstandig het verhaal van alles wat er den avond tevoren in dat eenzame huis was voorgevallen heel aan het einde van de dorpsstraat. Toen hij eindelijk zweeg, vroeg Brand:

— Wat zal dan onze taak zijn?

— Die van Garrick te bewaken!

— Tegen wie of wat?

— Tegen zijn doodsvijand Dufour! Bedenk dat de man geheel alleen en voorloopig zoo goed als machteloos achter blijft! Heel waarschijnlijk is hij niet veel beter dan zijn vrienden, de bandieten, met wie wij al te doen hebben gehad, maar ik kan niet toestaan dat hij in koelen bloede vermoord wordt, zonder in staat te zijn, zich te verdedigen.

— Maar — als hij weigert, jou en Peggy naar de plek te laten gaan, waar hij het goud vond, nu zijn koortsaanval wel voorbij zal zijn?

— Dan ga ik er eenvoudig alleen naar toe, ik eisch de claim op, en ik zal hem tweederde uitbetalen! antwoordde Raffles schouderophalend. Zijn jullie gereed met dit ontbijt, dat mij werkelijk meevalt? Op weg dan!

Binnen weinige oogenblikken stonden de drie mannen buiten. De koude, hoewel zeer fel, was dragelijk door het volkomen gemis aan wind. De zon vertoonde zich als een groote, nauwelijks warmte gevende schijf van rood koper op een paar graden boven den horizon.

De honden, goed uitgerust, waren vol werklust, en sprongen uitgelaten in het tuig heen en weer. Slechts een paar hunner konden hun vreugde op nog andere wijze uiten, door vroolijk te blaffen, en dat waren de bastaards, want het geluid dat een echte poolhond voortbrengt lijkt al heel weinig op het blaffen van den Europeeschen hond.

Monsieur Lafonte keek zijn klanten na met een uitdrukking op zijn breed gezicht die het midden hield tusschen argwaan en nieuwsgierigheid.

Twee van die gasten zouden terugkomen, de derde echter pas over een week, tenminste als alles goed ging. Wat had dat te beduiden, en waarom gingen die drie naar die afgelegen hut, waar Roode Peggy woonde met haar nieuwen vriend?

Mijnheer Lafonte zou het graag hebben willen weten, maar die drie reizigers waren niet erg mededeelzaam, dat had hij reeds gemerkt.

Binnen weinige minuten hadden intusschen Raffles en zijn beide metgezellen den afstand tot aan het laatste huis van Pine Creek afgelegd.

Het verwonderde Raffles wel een weinig, dat de vrouw hem niet tegemoet trad. Hij moest zelf de beide deuren openen, de buitendeur en de tochtdeur, en hij vond Roode Peggy naast de rustbank zitten, onophoudelijk starend naar het bleeke gezicht van Buster Garrick, die met gesloten oogen en krampachtig gesloten vuisten, op zijn borst gedrukt, op zijn sponde lag.

Zonder iets te zeggen trad Raffles op de rustbank toe en boog zich over den gewonde heen.

Op strengen toon zeide hij tot de vrouw:

— Je hebt nagelaten, hem ieder uur zijn pil te geven, Peggy! Toch had ik je dat nadrukkelijk voorgeschreven. Heb je geslapen?

— Slechts eenmaal ben ik ingeslapen — en ik kon er niets aan doen.

Gaat hij sterven?

— Dat niet — tenminste ik geloof het niet. Maar het heeft maar heel weinig gescheeld. Hoeveel maal heb je overgeslagen?

— Het moet een uur of vier zijn geweest, van nacht. Ik begrijp het zelf niet. Ik vocht als razend tegen de slaap die mij besloep.

— Waarom heb je geen sterke koffie gedronken om wakker te blijven — je wist toch wat er op het spel stond?

— Dat heb ik — en juist die vervloekte koffie moet mij zoo slaperig hebben gemaakt! antwoordde de vrouw wanhopig.

Raffles trap op de ruwe tafel toe, en liet zijn blikken gaan over hetgeen zich daarop bevond — een paar borden van afgeschilferd email, een paar koppen van hetzelfde metaal, een broodmes, een homp brood.

In een der koppen was nog wat bezinksel. Het was koffie, Raffles nam dien kop en rook aan den inhoud. Toen doopte hij er den dop van zijn pink in en proefde even met zijn tong.

Hij zette den kop langzaam weer neer, en vroeg:

— Heb je het huis verlaten, nadat ik was weggegaan?

— Een uur later ongeveer. Ik had hem toen juist het middel ingegeven. Ik moest er uit om lucifers te halen, het ging niet anders. Anders waren wij van koude gestorven.

— Waar heb je die gehaald? Hoelang ben je weggebleven?

— Zeker geen vijf minuten! Ik heb de lucifers bij Lafonte gekocht, want die heeft ook een winkeltje.

— Natuurlijk heb je de deur moeten laten openstaan?

— Dat spreekt — sleutels bestaan hier niet! Je kunt hier een deur alleen aan den binnenkant afsluiten — zoolang je zelf binnen bent!

— Het spijt mij, Peggy — en ik weet wel dat je niet anders kon doen, maar die vijf minuten hadden den dood kunnen beteekenen van den man dien je lief hebt! Er is hier iemand binnen geweest, die hem evengoed verder had kunnen afmaken met dit scherpe, breede mes! Er is opium in je koffie gedaan! De bedoeling is al heel gemakkelijk te raden. Jullie vijand moet ons gesprek hebben afgeluisterd — en hij behoefde zijn handen niet meer met bloed te bezoedelen, want hij kon er mee volstaan, te beletten dat Garrick op tijd zijn koortswerende pil kreeg. Wanneer je je niet zoo heftig tegen de slaap verzet had zou hij zeker in zijn opzet zijn geslaagd!

Het gelaat van Peggy was op vreeselijke wijze

vertrokken, en haar kalmte was nog angstwekkender dan de dolste drift had kunnen zijn, toen zij sissend ten antwoord gaf, kaarsrecht overeind staande:

— Ik zal den man die mij belet, met deze eigen handen Jacques Dufour om het leven te brengen, als mijn doodsvijand beschouwen. Want dat heeft hij gedaan, en niemand anders. En ik zou de moordnares zijn geworden van Garrick!

Op dit oogenblik sloeg de gewonde de oogen op. Raffles opende zwijgend den kleinen, blikken trommel dien hij mee naar binnen had genomen, maakte in weinige tellen een geneesmiddel gereed, en liet een paar druppels daarvan in den mond van den man vallen. Hij onderzocht zeer nauwkeurig de wonde, verbond ze opnieuw, trok een stoel bij de rustbank, keek den man strak aan, en begon:

— Heeft Peggy je gezegd wat wij voornemens zijn, Garrick?

— Dat heeft ze — van nacht — toen ik helder kon denken!

— En je stemt er in toe?

— Ik moet wel — omdat ik zoo ezelachtig ben geweest, in mijn koorts mijn mond voorbij te praten! zeide de man met bittere zelfbespotting. Wie ben je eigenlijk? Ze noemden je graaf, daar aan de groote Visch-Rivier. Hoe kun je een graaf zijn, en het goud wenschen van een schooier als ik ben?

— Ik wensch het niet voor mij zelf, Garrick, al klinkt je dat ook ongelooflijk! zeide Raffles op zachten toon. En of ik een graaf ben of niet — wat doet het er toe! Noem mij Palmhurst, zonder meer. En erken tenminste, dat je alles kwijt raakt, als je mijn diensten niet aanneemt! Het is volstrekt niet onmogelijk dat Dufour reeds op weg is naar de vindplaats. Ik weet niet of hij ook zoo snel begrepen heeft als ik, wat er daarginds te doen valt om de juiste rots te maar dat is toch zeer goed mogelijk ontdekken.

De vrouw deed een paar stappen op de rustbank toe en zeide vastberaden:

— Wij moeten het doen, Buster — het is de eenige oplossing. Ik voor mij geloof net zoo min als jij dat deze man een graaf is. Ik geloof heel iets anders. Maar wat komt het er op aan? Hij zou alles kunnen nemen, als hij wilde, want jij bent nu machteloos, en ik ben maar een vrouw tegen hem met zijn twee vrienden. Beter dat hij een derde neemt, en tenminste de rest voor ons weet te behouden. Het denkbeeld dat Dufour ons voor zou kunnen zijn, maakt mij gek!

En hij heeft beloofd, alleen met mij te zullen gaan!

De gewonde vestigde zijn blik doordringend op het gelaat van Raffles, en vervolgens op dat van Roode Peggy. Beiden schenen onmiddellijk te begrijpen wat die blik beduidde, want beiden gingen tegelijk op de rustbank toe, en terwijl de vrouw zijn hand vatte, zeide Raffles eenvoudig:

— Ik geloof te weten wat je nu denkt, Garrick, maar die gedachte heeft geen zin. Haast je met je beslissing, man, want iedere minuut kan kostbaar zijn. Mijn vrienden blijven hier en zullen over je waken, want voor zoover ik de zaak doorzie, is je leven op dit oogenblik geen dollarcent waard. Dufour heeft stellig ook helpers, die moeten toezien dat jij niet onverwacht roet in het eten komt gooien. Misschien denken ze dat je al dood bent — destebeter, zou ik geneigd zijn, te zeggen. Ben je gereed, Peggy?

— Ik ben altijd gereed! antwoordde de vrouw kortaf. Wil je mij je revolver geven?

— Mijn revolver? herhaalde Raffles langzaam.

— Geef haar je wapen, of er komt niets van! zeide de gewonde ruw. Waarom zou zij je moeten vertrouwen?

— Wel, bij voorbeeld omdat ik je het leven heb gered, Garrick, antwoordde Raffles koeltjes. Maar misschien heb je gelijk. Hier is mijn revolver, Peggy. Mag ik je verzoeken er zeer goed op te passen? Het is een voortreffelijk wapen, en ik zou het niet gaarne missen.

En Raffles trok zijn voortreffelijke Colt, een tamelijk zwaar wapen uit den holster, en gaf het aan de vrouw.

Glimlachend zeide hij:

— Ik heb ook nog een geweer op de slede, en ik hoop dat je me dat zult laten, Peggy, want er kunnen zich wel eens omstandigheden voordoen, waarbij ik dat wapen volstrekt noodig heb!

— Je geweer kun je behouden, zeide de vrouw kortaf. En vooruit nu, want een voor gevoel zegt mij, dat we nog lang niet aan het doel zijn! Wil je je vrienden binnen roepen?

Raffles knikte, trad naar buiten en wenkte Henderson en Brand, en een oogenblikje daarna stonden zij tegenover Garrick, tegenover een der mannen, die zij nog slechts weinige dagen tevoren zoo fel bestreden hadden. Zij hadden elkander echter niet eens behoorlijk te zien gekregen, en daar lag hij nu, mager en zwak door het bloedverlies, machteloos en vol wraakzucht.

— Bescherm dien man! zeide Raffles op luiden toon, op Garrick wijzend. Meer draag ik jullie niet op. Wacht hier onze terugkomst. Ik hoop dat wij over vier dagen terug kunnen zijn. Vinden wij er werkelijk goud, daar aan de Haynes, dan zullen wij de claim onmiddellijk laten inschrijven aan het dichtstbijzijnde registratiekantoor. Zoo niet — dan is het niet mijn schuld, en zijn anderen ons voor geweest. Jullie zullen dus hier je intrek nemen, tot deze man in staat is, te loopen en zich van zijn revolver te bedienen. Zoodra dat het geval is, en indien ik dan nog niet ben teruggekeerd, kunnen jullie mij tegemoet gaan. Een weg is er natuurlijk niet, nu de sneeuw alles bedekt. Volg een rechte lijn — dat wil zeggen den voet van de heuvels, die tot bij de bronnen van de Haynes doorloopen. Zet je oogen goed open, en wij kunnen elkander niet mis loopen. Tot ziens, Garrick, beterschap!

Het is zeer de vraag, of Brand en Henderson wel bijzonder waren ingenomen met hun opdracht, maar in ieder geval was dat niet op hun gelaat te lezen, toen zij aanstalten maakten, zich in het blokhuis te installeren.

Zij behoefden dus niet te zien, hoe de vrouw teeder afscheid nam van den gewonde, en zijn bloedeloze lippen kuste.

Peggy behoefde slechts een korte pels aan te trekken, met een kraag van vossenbont, en haar bontmuts op te zetten, die veeleer een pet was met oorleppen, om gereed te zijn. Zij greep haar eigen geweer, stak de revolver van Raffles in een zijzak, gespte den breeden riem om waaraan haar eigen wapen hing, en ook de tassen volgepropt met patronen, knikte Garrick nog eens toe en volgde Raffles naar buiten.

Beiden deden hunne sneeuwschoenen aan, en het volgende oogenblik gleeed de slede snel over de hardbevoren sneeuw, en was binnen een minuut buiten Pine Creek en op de eindeloze vlakke.

Langen tijd spraken geen van beiden een woord. Beider aandacht was gevestigd op die blinkend witte oppervlakte, zoo hard, dat zij ternauwernood de sporen kon vasthouden van wie er overgingen. Toch meenden zij den indruk te kunnen waarnemen van twee sledeijzers, die kaarsrecht liepen in Noord-Oostelijke richting.

Het was vrij laat in den middag toen zij voor de eerste maal halt hielden, om de honden te laten rusten en te voederen, en zelf te eten en te drinken.

En in al dien tijd waren er zeker geen twintig

woorden gewisseld. Men is niet bijzonder spraakzaam in die natuur, temidden van die dikwijls angstaanjagende stilte.

De vrouw had het zoo weten aan te leggen dat Raffles zich telkens door de slede van haar gescheiden bevond, en het was hem duidelijk dat zij hem scherp in het oog hield.

— Zij heeft mijn diensten aanvaard, — maar onder het beding dat ze mij mag neerschieten, zoodra ik een al te vlugge beweging maak! mompelde hij sarcastisch voor zich heen. Zij vertrouwt mij niet erg, en ik moest mij er over verbazen, dat zij den tocht heeft durven ondernemen. Het is nu wel duidelijk dat alleen de harde noodzaak haar daartoe heeft gedwongen!

Maar wie of wat Roode Peggy dan ook mocht zijn — zij kende het leven hier, zij wist wat zij te doen had, en zij zette in korten tijd een voortreffelijke kop thee, maar toen zij die thee aanreikte deed zij het met de linkerhand, terwijl de rechter verdacht dicht in de nabijheid van haar holster verbleef! Raffles deed alsof hij het niet opmerkte, en men brak weder op, nadat de honden zich tegoed hadden gedaan aan een flinke portie gedroogde visch.

De duisternis brak aan, maar onvermoeid gingen zij nog voort op hun sneeuwschoenen, telkens uitziende of zij in de verte geen gedaante konden ontwaren, die in dezelfde richting ging, maar zij zagen niets, dien dag, geen mensch, en ternauwernood een dier, een eenzame vos, die haastig de vlucht nam, een van de kudde afgedwaalde wolf, wiens lot bezegeld was.

Des nachts plaatsten zij de tent, maakten een vuur aan, voederden de honden nogmaals, en kropen in hun slaapzakken — maar de twee revolvers bezat Peggy!

Zij sliepen bijna onmiddellijk, het vuur brandde langzaam op, een nieuwe dag brak aan, en zij trokken verder.

Op het einde van dien tweeden dag waren zij op nauwelijks tien kilometers van de bronnen van de Haynes, maar de maan had zich verscholen achter dikke wolken, die weder sneeuw voerspelden, en de duisternis was zoo groot, dat zij besloten, pas den volgenden dag verder te gaan.

En nog altijd hadden zij niets bijzonders gezien — het spoor van de slede, die voor hen uitging was zelfs geheel verdwenen, na temidden van een groot bosch van pijnboomen in westelijke richting te zijn afgeslagen. Sindsdien hadden zij het niet terug gevonden.

Dien nacht sneeuwde het uren achtereen, en een nieuwe, versche laag voegde zich bij de oude, zoodat het trekken van de vrij zware

slede den honden moeilijk viel. Maar nadat zij den ochtendmaaltijd van gebakken spek en brood hadden gebruikt onder de bescherming van een hooge, een weinig overhangende rots, hield het sneeuwen plotseling weder op, de wolken verstrooiden zich, de laagstaande zon verspreidde opnieuw haar geheimzinnig, rossig schijnsel.

Raffles had zijn geweer terhand genomen, en schoot kort achter elkander twee vette poolhazen, terwijl zij in volle ren waren, niet met hagel, maar met een geweerkogel, en Peggy had dus alle gelegenheid, zijn schutterskunsten te bewonderen. Misschien bedacht zij ook wel, dat het hem al heel gemakkelijk zou moeten vallen, den trekker nog een keer meer over te halen, en haar zelve zoodanig te verwonden, dat hij van haar lastig gezelschap ontslagen was. Daaraan scheen die zonderlinge man echter niet te denken. Hij sprak niet veel, maar wat hij zeide, klonk vriendelijk.

De beide reizigers legden de laatste tien kilometers in iets meer dan twee uren af, want de nog zachte sneeuw maakte, wij zeiden het reeds het trekken bezwaarlijk.

Op het laatste einde namen beiden de grootste behoedzaamheid in acht. Van de bronnen der kleine rivier zelve was natuurlijk niets te zien — wel echter de grillig gevormde heuvels, waar zij moesten ontspringen, zoodra de lente de kluisters van den winter zou verbreken. Maar geen spoor van eenig levend wezen, geen rook, geen geluid, noch het geblaf van honden. Het was nu de vrouw die den weg wees. Zij scheen de plek zeer goed te kennen. Beiden moesten

al hun krachten inspannen, om de honden te helpen, de slede zoo hoog mogelijk de heuvels op te krijgen. Na een uur hard werkens bereikten zij een soort van cirkelvormig dal, dat er uitzag als een oud-Romeinsche Arena van geweldige afmetingen. De zitplaatsen waren echter vervangen door terrasvormige rotshellingen. Raffles had zijn scherpe oogen slechts even laten rondgaan, of hij riep reeds:

— Daar staat de pijnboom!

— Er heen!, riep de vrouw opgewonden.

Veel vlugger dan zij waren boven gekomen daalden zij de helling weer af, maar nu aan de zijde van het dal. Binnen een kwartier hadden zij den boom bereikt, die daar stond als een eenzame wachter. Op ongeveer twintig meters van die boom verwijderd staken eenige reusachtige, platte steenen boven het sneeuwbed uit. Raffles begreep dat hij zich hier bevond bij den oorsprong van de Haynes, en dat die steenen des zomers door water omspoeld zouden zijn.

Op een er van, juist zooals hij verwacht had, lag een elandsschedel met het gewei er nog aan.

Hij bekeek dien schedel nauwkeurig, ook den steen, schudde het hoofd, en onderzocht den bodem. De vrouw slaakte een uitroep van woede en verbittering. Op de versche sneeuw, waren duidelijk voetafdrukken te zien.

Raffles liep haastig naar den pijnboom, plaatste er zich met de rug tegen aan, en keek door het gewei heen in de verte.

En ook hem ontsnapte een kreet van teleurstelling — er viel niets te zien, geen spoor van een rots, niets dan de kale, donkere wand van het gebergte!

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK IV.

HET GOUD.

Peggy, alle voorzichtigheid vergetend was vlak naast Raffles komen staan, en keek door de horens van den Elandsschedel.

— Er is geen rots te zien! schreeuwde zij. Alleen de wand van den berg zelf. Dat kan niet bedoeld zijn!

— Dat is het ook niet! zeide Raffles met gefronste wenkbrauwen. En wij zien niets, omdat de schedel niet meer op zijn oude plaats ligt! Iemand heeft haar op een anderen steen geplaatst. Waarschijnlijk is het een van die rotsen daarginds geweest, die reusachtige blokken, op ongeveer honderd passen hier vandaan, die daar los neergestrooid lijken te zijn in het dal. Raffles verliet zijn plaats bij den boom, en onderzocht een voor een met groote oorzguldigheid de andere, platte steenen, totdat hij plotseling de vrouw bij zich wenkte op de sneeuw wees, die den steen bedekte, waarnaast hij stond, en die zoo hoog was als een gewone tafel, en zeide toen:

— Zie daar eens! Zie jij dien indruk? Het is een soort kuil in het midden, vrij diep! Hier heeft de schedel gelegen, ik durf er alles onder verdedden! Het heeft van nacht urenlang gesneeuwd, deze sneeuw is volmaakt versch, maar waar de schedel lag, kon de sneeuw natuurlijk geen plaats vinden. En dit was de richting — zoo heeft de schedel gestaan, want de brede bladen van het gewei hebben op hun beurt de recht naar omlaag vallende sneeuwvlokken tegengehouden!

Zonder zich te bedenken, liep Raffles naar den schedel toe, en droeg hem — die schedel met het gewei woog zeker zestig kilo! — zonder eenige inspanning naar het rotsblok, waar de vrouw was blijven staan. Hij plaatste hem zoodanig, dat hij bijna zuiver in den indruk paste, en toen liepen beiden zoo vlug zij konden weer naar den pijnboom, gingen er met hun rug tegen aan staan en slaakten een kreet van vreugde.

Onmiddellijk hadden zij, tusschen de horens door, het geweldige rotsblok gezien, zeker wel twintig meter hoog, dat daar midden in het dal als door den vuist van een reus neergesmeten leek te zijn. Hier en daar blonk de zwarte steen

door de sneeuw heen, waar die geen vat op den gladden, steilen wand had kunnen krijgen.

De vrouw bleef een oogenblik in gedachten staan, en toen vroeg ze plotseling;

— Heb je er ooit van gehoord, Palmhurst, dat er goud wordt gevonden aan de bron van een rivier?

— Nooit! Goud wordt steeds afgezet aan den benedenloop Intusschen — wie zegt ons dat wij hier inderdaad aan de oorspronkelijke bron zijn? De Haynes is misschien in vroegere eeuwen, maar misschien ook tienduizenden jaren geleden aanzienlijk veel langer geweest, en vond wellicht haar oorsprong op die verre bergen daarginds, die wel twintig mijlen hier vandaan zijn! Een aardverschuiving kan zeer goed de bedding vernield hebben en den bovenloop een geheel andere richting hebben gegeven. Maar wij behoeven hier niet aan theorie te doen, want de praktijk ligt onder het bereik van onze hand! Maar voor wij dat onderzoek gaan instellen, Peggy zou jij mij niet eens willen zeggen hoe Garrick van de plek afwist?

— Hij heeft het bijna een half jaar geleden bij toeval ontdekt, als je het dan weten wilt, toen hij hier was — met anderen, ook Dufour. Maar hij kon die anderen maar niet kwijt raken, tot voor een paar weken. Jij en je vrienden hebben heel wat van hen opgeruimd, en de politie deed de rest. Zij zijn altijd achterdochtig en wantrouwend onder elkander, en hij durfde hier niet alleen weer naar toe gaan, om de claim op te eischen.

— Hij is dus zeker van zijn zaak?

— Volmaakt zeker.

— Was jij er bij toen hij het ontdekte?

— Neen. Ik kende hem toen nog niet eens. Dat wil zeggen — ik was wel in ditzelfde dal, maar ik heb nooit geweten, dat Garrick hier iets had ontdekt. Laten wij er toch vlug heen gaan en hier niet onzen tijd verbeuzelen.

Zij wilde reeds wegsnellen, maar Raffles legde zijn hand op haar arm en zeide rustig:

— Ik zou liever wat voorzichtig zijn, Peggy! Je schijnt iets te vergeten!

— Wat dan wel?

— Dat die elandskop niet vanzelf van zijn

plaats is geraakt! Langs een korteren weg moet Dufour ons toch nog zijn voorgeweest. En als wij onbeschermd naderen, kan hij ons van dat rots-hol uit even gemakkelijk neerleggen alsof wij poppen in een schiettentje waren! En daar ben ik niet op gesteld, om tal van redenen!

— Maar wat kunnen wij anders doen? Wij moeten toch de vlakke oversteken!

— Ongetwijfeld — maar wij kunnen achter de slede aanloopen, die hooggeladen is!

Dit denkbeeld droeg de goedkeuring van Peggy weg, de honden kregen een kort bevel en de slede gleed in de richting van het geweldige rotsblok, terwijl Peggy en Raffles er in gebukte houding achterliepen, beschermd door de zakken met voedsel, de pakken dekens, de slaapzakken en de stijf opgerolde tent.

Raffles hield zijn geweer in den aanslag, Peggy had haar revolver ter hand genomen.

Het deed zich echter niets bijzonder voor, en niet het minste geluid deed zich hooren.

— Waar heeft hij zijn slede en zijn honden toch gelaten? vroeg Peggy tenslotte, onwillekeurig fluisterend.

— Die vraag stel ik mij sedert eenige oogenblikken reeds, gaf Raffles ten antwoord. Misschien achter dat reusachtige rotsblok, maar dan is het vreemd dat wij nog niets gehoord hebben.

— Is het ook niet zonderling dat wij geen sporen hoegenaamd zien?

— Neen, dat is begrijpelijk, dunkt mij! Toen Dufour hier kwam, kan het nog zeer wel eenigen tijd gesneeuwd hebben, en al had het maar tien minuten geduurd, het zou voldoende zijn geweest om ieder spoor weer uit te wissen.

Ze hadden ruim de helft van den afstand afgelegd, die hen van het geweldige rotsblok scheidde, toen de vrouw weer zeide op een toon van verbazing:

— Ik zie volstrekt geen ingang!

— Dat zou verklaren waarom er niet op ons geschoten wordt! merkte Raffles nadenkend op. Er is anders nog gelegenheid te over voor een goed schutter om ons neer te leggen, als hij zich maar verborgen houdt daar achter een van die talrijke uitsteeksels, reusachtige stenen en rotspielen! Het is vreemd!

Inderdaad bleef alles volmaakt stil. Zij hadden nu het geweldig steenblok bereikt, dat een driehoekige vorm had, en aan den voet een breedte had van meer dan dertig meters. De voorwand echter was volmaakt glad, bijna loodrecht, en vertoonde geen spoor van een spleet of een scheur, laat staan van opening, groot genoeg om een mensch door te laten.

— Zou jij mij even mijn revolver willen teruggeven? vroeg Raffles zeer zacht. Ik wil om het blok heenloopen, en dan is een revolver beter dan een geweer. Ik mocht eens iemand ontmoeten. Als je wilt kun je vlak achter mij gaan, met je eigen wapen in het kuiltje van mijn rug!

Peggy keek Raffles een oogenblik strak aan, toen stak ze hem zwijgend zijn wapen toe, en hij reikte haar zijn geweer aan, glimlachend. Terwijl de slede aan de voorzijde van het rotsblok bleef staan, sloop Raffles er omheen, tot schieten gereed, maar ook de achterzijde was volmaakt verlaten.

Hier echter bevond zich vlak boven den omringenden grond een vrij breede maar lage opening, die aan een kelderraam deed denken. De breedte bedroeg omstreeks een meter, de grootste hoogte echter was niet meer dan vijf decimeters. Intusschen kon zelfs een zwaarlijvig man zich zonder eenige moeite door dat gat wringen.

Indien zich iemand daar binnen had bevonden dan zou hij Raffles in de beenen hebben kunnen schieten, maar er gebeurde volstrekt niets, en alles bleef stil.

— En toch was die elandschedel verplaatst! riep Raffles uit.

— Kan dat niet veel vroeger gebeurd zijn?

— Onmogelijk! Dan had de kuil op den eerste steen dichtgesneeuwd moeten zijn!

Plotseling legde de vrouw haar hand, die trilde op den arm van Raffles en zeide, heesch van opwinding en woede:

— Zou het mogelijk zijn, dat Dufour al weer is vertrokken, en het goud heeft meegenomen?

Maar hoofdschuddend antwoordde Raffles:

— Dat komt mij om verschillende redenen onmogelijk voor.

Ten eerste kan Dufour ons hoogstens een paar uren zijn voorgeweest, en ten tweede, wat van veel meer gewicht is, ligt het goud daar beneden zeker niet zoo maar voor het opscheppen, anders zou Garrick immers wel kans hebben gezien, het te gaan halen! Dat hij een claim wil aanvragen bewijst duidelijk, dat de mijn moet worden geëxploiteerd. Gij hebt toch zeker wel den moed om naar binnen te gaan?

— Ik ben niet bang! zeide de vrouw, en zij liep recht op de opening toe, maar Raffles trok haar aan den arm terug en zeide:

— Laat ik voorgaan! Ik kan in het donker vrij goed zien — en misschien loeren daar beneden nog onbekende gevaren! Want dat Dufour onzichtbaar is, dat staat mij volstrekt

niet aan. Veel liever was ik door een paar gewerkogels begroet!

En met die woorden wierp Raffles zich op de sneeuw, en kroop door de lage opening geheel, buiten het gezicht van Peggy, die zich met verwondering afvroeg, door welke zonderlinge speling van de natuur dit reusachtige, uitgeholde rotsblok als een soort van monsterachtige sluitdop over het hol heengestulpt was dat zich hier dan toch in den bodem moest bevinden, en dat volgens de beschrijving van Garrick van grooten omvang was.

Raffles had de voorzorg genomen, de kaarslantaarn uit de tent mee te nemen, en hij stak ze aan, zoodra hij weer op zijn voeten stond.

Dit was reeds mogelijk op een paar meters afstand van de opening, die zich nu afteekende als een scherp omljnd gat, waarachter het van wit en van goud fonkelde — het goud van de zon, en het wit van de sneeuw.

Op het oogenblik dat Peggy op haar beurt haar hoofd door de opening zou steken bedacht zij zich en vroeg op zachten toon:

— En de slede met de honden — moeten wij die hier onbeschermd achterlaten?

— Het gaat niet anders — Peggy — tenzij slechts een van ons het hol zou binnen gaan! Maar de honden zullen stellig uit zich zelf niet wegloopen, door hun instinct gedreven om bij ons te blijven, en als Dufour hier ergens is, dan is hij hier ook onder den grond!

— Dan niet langer gearzeld, maar voorwaarts gegaan! zeide Peggy en vastberaden schoof zij haar lichaam lenig als een slang door de spleet, en Raffles ving haar op en plaatste haar op haar voeten.

Zij lachte kort en zei:

— Dat noemen ze geloof ik in Engeland galanterie! Hier kennen wij die dingen niet. Als belooning kun je je revolver houden. Misschien ben ik een gekkin, maar ik vertrouw je. Je leert hier wel anders, dat zou je weten als je hier vaker geweest was!

Raffles zeide maar niet, dat hij meer ervaring had van deze streken dan zij wel geloofde, maar boog glimlachend en zwijgend, en ging verder het hol in, dat zich al zeer spoedig en aanmerkelijk verwijdde, en waarvan de bodem vrij sterk daalde.

Beiden hadden hunne sneeuwschoenen afgedaan, en gingen behoedzaam voort. Er lag een zeer fijn zand op den bodem, Raffles nam er een handvol van op, lachte eens, en zei:

— Dit is zand waarover water geloopt heeft — onheuglijke tijden geleden! Wie weet gaan

wij nu wel over de bedding van de oude Haynes. Misschien is door een reusachtige overstroming, of een geweldige aardverschuiving het blok boven onze hoofden met donderend geweld in de rivierbedding gevallen. Maar wees voorzichtig en blijf wat achter mij, want er zijn verraderlijke gaten in dezen bodem, naar ik zie.

Inderdaad gaapten hier en daar nachtzwarte openingen van grillige vorm, als kleine kraters in den bodem.

Bij een daarvan stond Raffles stil, knoopte het dunne koord los wat om zijn middel was gewikkeld en bond het eene uiteinde aan den ring van de lantaarn. Hij liet deze tenslotte in een soort van put afzakken, maar ofschoon het touw vijf en twintig meter lang was, bereikte de lantaarn den bodem niet!

Raffles trok ze haastig weer op, en het schijnsel van de kaars verlichtte het gelaat van Peggy, die bleek was geworden en onwillekeurig haar stem liet dalen, toen zij fluisterde:

— Dat zijn muizevallen, waarin de dood loert! Wie hier zonder licht binnen komt, loopt veel kans, tepletter te vallen in een van die putten! Hoe zijn zij ontstaan?

— Wel, als ik mij niet bedrieg zijn het eenvoudig steenkooladeren! gaf Raffles ten antwoord. Die loopen meestal horizontaal, maar een geweldige ommekeer van den bodem kan dien stand gewijzigd hebben, en door de een of andere oorzaak kunnen zij tot het laatste stukje kool zijn opgebrand, zoodat alleen het graniet overbleef. Laten wij verder gaan. En blijf dicht achter mij! De putten worden minder in aantal, naar ik zie — maar hier is een steile wand.

Inderdaad leek het alsof de bodem plotseling ophield van wand tot wand. Raffles hield de lantaarn wat voor zich uit, en zag dat zij stonden aan den rand van een soort van natuurlijke muur, die meer dan twee meter hoog was. Hij was bijna volmaakt glad, behalve aan den linker kant van het rotshol, waar zij met eenige moeite naar beneden konden gaan.

Daar omlaag vernauwde het hol zich weer, tot een gang van omstreeks drie meter breedte, en zij volgden die wel tien minuten lang, steeds gaande over zand, fijn en glinsterend, totdat eensklaps het licht van de lantaarn weerkaatste in een plas sneeuwwater.

Er was daar terplaatse ongetwijfeld een smalle scheur in het aarddek, waardoor het regen- en het sneeuwwater door de dikke korst heen naar binnen sijpelde. Deze plek bevond zich vlak bij een soort van overwelfde zaal, die sterk deed denken aan de voornaamste

ruimte in de grotten van Han, maar dan in kleine afmetingen.

Ook bevond zich in het midden geen meer, waarop bootjes met bezoekers rondvaren! Er heerschte veeleer een bijna dreigende stilte, en het allerminste gerucht dat de man en de vrouw maakten was met zeldzame duidelijkheid hoorbaar.

Het licht van de lantaarn kon onmogelijk in alle gaten en hoeken doordringen, maar wel was de zoldering zichtbaar.

Twee gangen liepen op deze zaal uit, behalve de gang waardoor zij gekomen waren, en een oogenblik stond Raffles in beraad, maar de vrouw zeide:

— Het moet de rechtsche gang zijn, en Buster heeft met zijn mes een kruisje gekrast bij den ingang, zooals hij mij wel eens verteld heeft!

Zij staken dus deze zonderlinge zaal in haar volle breedte over, bereikten den ingang van een der beide tunnels, en vonden daar inderdaad een zeer klein, met een scherp stalen punt in het gesteente gekrast kruisje.

Zij hadden nog geen tien stappen in deze nieuwe gang gedaan, of beiden stonden bijna tegelijkertijd stil, en luisterden aandachtig.

Er klonk een vreemd gemurmelt ergens in de ingewanden der aarde, aanvankelijk was het alsof een menigte gebeden mompelde, onder de machtige boogspanningen eener kerk, nu eens hogg, dan weer laag, maar toen drong de ware aard van het geluid tot Raffles door, en hij zeide zacht:

— Water!

— Hier binnen in de aarde? vroeg de vrouw op een toon van ongeloof.

— Waarom niet? Dat komt veelvuldig voor, op alle plaatsen, waar in vroegere tijden machtige veranderingen in de aardkorst hebben plaats gegrepen. Een rivierbedding kan plotseling verzakt zijn, honderden meters, een spleet

kan zich openen, kilometers ver, en naderhand als het ware overbrugd worden met gesteente, dat eeuwenlang kwam aanrollen van de berg-hellingen! En dan springt verderop dikwijls geheel onverwacht het water weder uit den bodem, en zet zijn reis naar de zee ditmaal goed zichtbaar voort. Ik ben overtuigd dat dit ook met de Haynes het geval is! Hoe het ook zij — wat wij daar hooren is stellig het gemurmelt van een krachtigen waterstroom, en het harde gesteente dient als geluidsleider.

Hij wenkte de vrouw, en zij gingen verder de tunnel in, die een vrij sterke helling naar omlaag had. Op sommige plekken was zij niets meer dan een spleet, zoodat zij achter elkander moesten gaan, om zich dan weer te verruimen.

En eensklaps trof een zonderling schouwspel hun oog. De tunnel scheen te eindigen in een tweede zaal, maar zeer laag van verdieping, zoodat zij zich moesten bukken, en heel aan het einde bruiste en kolkte met donderend geweld, want het geluid werd door het gesteente honderdvoud versterkt, een ware onderaardsche rivier, met kracht voortgestuwd, en waarvan het schuim duidelijk zichtbaar was in het licht van de lamp, die Raffles droeg.

Voorzichtig gingen zij voorwaarts, de zoldering werd weer hooger en hun voeten gingen over goudgeel zand.

Met oorverdoovend geweld snelde het water over zijn bedding van graniet, met de kracht van een waterval.

Raffles bukte zich en nam wat zand in de hand.

Glimlachend liet hij het aan de vrouw zien. Peggy slaakte een kreet, en haar oogen fonkelden van begeerte en wilde vreugde.

Tusschen de fijne zandkorreltjes glansden heel fijne stukjes van het edele metaal — van het gele goud!

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK V.

GEVANGEN.

Het was duidelijk — het tweetal bevond zich thans in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar Garrick het goud gevonden had.

Behoedzaam gingen zij verder, aandachtig om zich heenziende.

Beiden hadden de zonderlinge gewaarwording, alsof hun juist nu een groot gevaar dreigde, en toch leek dit onmogelijk. Wie hen had willen overvallen en dooden, had dat immers reeds veel vroeger kunnen doen, zonder zelf veel gevaar te loopen!

Het geluid van het water was zoo oorverdoovend op deze plek, waar het met groote kracht omlaag stortte, dat spreken bijna onmogelijk werd.

Tegelijk met de bedding van de onderaardsche rivier daalde ook de weg, die zij thans moesten volgen.

En naar mate zij verder gingen verminderde ook het geraas, want kalmer en rustiger bewoog de rivier zich nu voort, met een slechts heel gering verval.

De naam rivier is wel wat overdreven, want het was niet veel meer dan een beek, tien of twaalf meters breed. Die beek maakte tal van kronkelingen, de zoldering rees en daalde, nu en dan had de natuur opnieuw een van die vreemd gevormde, bijna altijd ronde zalen tot stand gebracht, die misschien ontstaan waren door het eeuwenlange uitslijten van de wanden door woest tollende draaikolken.

Nu moeten wij dicht bij de plek zijn, zeide Peggy, zoodra zij zich weer verstaanbaar kon maken. Buster heeft het mij beschreven. De onderaardsche stroom verdwijnt op een geheimzinnige wijze plotseling weer in het gesteente, en op den linkeroever, vlak bij dat punt, bevindt zich een holte in den rotswand, bijna twintig meter lang, maar niet meer dan een meter hoog, en een meter of zes breed. Daar in dat hol nu moet het goud nu voor het opscheppen liggen — men zou het met kruiwagens kunnen weghalen!

— Is dat werkelijk zoo? vroeg Raffles met gefronst voorhoofd. Er zou dus niet eens gegraven behoeven te worden. Maar als dat zoo is — dan bestaat er alle kans, dat wij toch nog veel te laat zijn gekomen, want dan zouden

eenige uren voldoende zijn geweest om dat heele hol leeg te halen, en de man die het deed zou zich zeker niet om een claim behoeven te bekommeren!

— Maar wie goud uit den grond haalt zonder claim, waar dan ook, die stelt zich bloot aan achtervolging, en die wordt zwaar gestraft!

— Alsof die overweging een man als Dufour zou weerhouden! zeide Raffles met toornigen spot. Het zou beter geweest zijn, als ik die bijzonderheid eerder vernomen had!

— Zou jij mij dan niet geholpen hebben, Palmhurst?

— Toch wel — maar op een andere wijze! Ik zou dan niet zoo dwaas zijn geweest, mij in dit hol te begeven, waar het zoo spookachtig rommelt en dondert — of waar het spookachtig stil is! Vlug er heen, en houdt U thans op alles voorbereid, Peggy!

Beiden hadden hunne revolvers in de rechter hand genomen, de lamp in de linker, en gingen nu behoedzaam voorwaarts. Nog tien minuten gingen zij op deze wijze verder, zonder al te diep te moeten bukken, totdat zij het vreemde schouwspel ontwaarden van een waterstroom, die als het ware dwars en met groote kracht door een wand van graniet drong!

Toch moest daar ergens een opening zijn, het kon niet anders, juist groot genoeg om al dat water te verzwelgen, dat met een rand van wit schuim hoog tegen den granieten muut opstond, en bijna zonder geluid maar snel vlietend in het gesteente verdween.

Hier scheen ook de tunnel een einde te nemen. De rotswand liep met een zwakke bocht naar de linker zijde, en juist in den hoek was de opening zichtbaar van een hol, zwart als de nacht.

— Dat moet het zijn! riep de vrouw opgewonden. Er is geen ander!

Raffles had zijn lantaarn op den grond gezet. Zwijgend ging hij op de opening toe, den rotswand volgend.

Maar plotseling stond hij stil en slaakte een kreet. Vlak bij den ingang van het hol lag een steen, glad afgeslepen door het water, en die steen hield een stuk papier op den grond vast,

waarop iets geschreven stond, met groote, regelmatige letters.

— Wat is dat — vroeg Peggy ademloos, die haastig was komen toesnellen.

— Een kennisgeving — en in bekende be-
woordingen! antwoordde Raffles met snijdende
spot. Luister maar wat hier geschreven staat:
„Laat alle hoop varen, gij die hier binnentreedt!
„Wel, als mijnheer Dufour dit geschreven heeft,
dan is hij een belezen man, en niet zonder ont-
wikkeling! Deze woorden, Peggy, staan boven
de ingang van de hel, zooals Dante ons die
beschrijft! Vigilius las ze en bezwijmde bijna
van schrik.

Hij frommelde het papier in elkander, stak
het in zijn zak, en toen ging hij na zijn lantaarn
te hebben gehaald, onverschrokken en misschien
wel zeer onvoorzichtig het hol binnen, ondanks
de sombere waarschuwing van het briefje.

Maar er was volstrekt niets te zien, dat vrees
kon aanjagen.

De wanden waren zeer ruw, met kleine holten,
groeven en spleten.

Raffles kon er gemakkelijk overeind staan,
maar meer ook niet. Hij liet het schijnsel van
zijn lamp langs de wanden gaan, langs de zolder-
ring, en over den grond, waar het zand scheen
te zijn opgewoeld.

Ademloos keek de vrouw toe.

Na verloop van vijf minuten zeide Raffles
kortaf:

— Wat ik vreesde is geschied. Wij zijn te laat.
Het goud is weg!

— Het goud is weg? herhaalde Peggy toon-
loos.

— Tot den laatsten korrel! Zie, in deze holten
en spleten heeft het gezeten, in groote korrels,
in stukjes, en in brokken, zoo groot als een
mannenvuist! Hier op dit zand heeft het
gelegen, niet dieper dan een voet, alsof het
kieselsteen waren! De grond is omgespit,
als met een hark, en dat pas kort geleden.

De vrouw moest zich aan Raffles vastklampen
om niet te vallen, zoo greep haar deze plotse-
linge, wrede teleurstelling aan.

— Terug! riep Raffles met luide stem. Het
helpt niet of wij weklagen bij dit graf van onze
verwachtingen. Dufour kan nog niet zeer ver
zijn, en onze honden zijn sterk. Wij zullen
hem wel achterhalen — en ik neem den strijd
met hem op, zoowaar ik hier sta!

— Maar hij moet vrienden hebben gehad!
Hij kan dit onmogelijk alleen gedaan hebben!

— Waarom niet?

— Omdat er zeker voor een paar honderd
kilo goud was, verzekerde Buster! jammerde

Peggy. Dat kan zelfs de sterkste man niet in een
keer meedragen!

— Laat hij dan vrienden gehad hebben —
dat verandert niets aan mijn plan! Wij moeten
en wij zullen zijn spoor terug vinden!

De vrouw keek een oogenblik in het vast-
beraden, rustige gelaat, waairn de grijze oogen
eensklaps een harde uitdrukking hadden ge-
kregen.

— Je bent een vreemd heerschap! zeide zij
langzaam. Maar ik zou wel gek zijn, als ik nu
je hulp niet aannam. Je neemt mij toch mee op
die achtervolging? Ik schiet goed, en ik kan
je van nut zijn — ik ken hier de streek.
Dufour kan onmogelijk ver zijn gekomen.

— Natuurlijk reken ik op je hulp! zeide
Raffles afgemeten. Laten wij nu spoedig
terugkeeren — want wij behoeven niet verder
te zoeken. Dit is de plek, waar Garrick het goud
heeft gevonden, dit en nergens anders. Laten wij
ons haasten.

Raffles nam zijn lantaarn weer op, en zwijgend
keerden zij op hun schreden terug.

Zij deden nu niet zoo lang over den afstand,
maar toch duurde het nog ruim twintig minuten
alvorens zij het einde bereikten van de tunnel,
die op de opening toeliep.

Hier stond Raffles, die den weg verlichtte
plotseling stil, en slaakte een gesmoorden kreet.

— Wat is er? vroeg Peggy ongerust, en aan-
stonds haar vingers om den kolf van haar
revolver klemmend.

— Hoe laat kan het zijn?

— Wel, het moet nog heel vroeg in den middag
zijn niet later dan een uur! Waarom vraag je
dat?

— Omdat ik geen opening zie! De zon
moest nu juist op den achterkant van de rots
schijnen!

Peggy trad naast hem en de vingers van
haar linker klauwden zich om den arm van
Raffles. Haar geheele lichaam begon te trillen.

Zij liep zoo vlug als zij kon, telkens struikel-
lend, armen en hoofd stootend tegen de harde,
scherpe kanten der zijmuren en van de zoldering
naar de plek, waar de opening in den rotswand
zich bevond.

Hier viel zij op de knieën neder, en slaakte
een rauwen gil, die op zonderlinge wijze weer-
kaatste werd door het gesteente, tot hij in de
verte zwakjes weerklonk als een vreemde,
hoonende lach, de lach van een boezen geest,
van een duivel.

— Wat is er? riep Raffles, haastig naderbij
komend.

— De opening is weg! steunde de vrouw, bijna bezwijmend van vrees.

Haar vingers gleden over een harde oppervlakte. Raffles richtte er het schijnsel van zijn lamp op.

De opening was volkomen afgesloten door een reusachtige blok, hetwelk er voor was gerold van de andere zijde. Dat blok sloot de opening zoo volkomen af, dat er zelfs geen sprankje van het daglicht naar binnen drong.

Raffles plaatste er zijn voet tegen, en spande zich tot het uiterste in om die afsluiting te verwijderen, maar al trilden zijn spieren ook van de inspanning, hij kon het rotsblok, dat wellicht vierhonderd kilo woog, misschien wel een ton, zelfs geen milimeter van haar plaats krijgen. Het was duidelijk dat minstens zes mannen zich tot het uiterste hadden moeten inspannen om het op die plek te krijgen, en daarbij waren zij nog geholpen door de gesteldheid van den grond, die flauwtjes hellend naar het rotsblok afdaalde.

Hij legde zijn hand op den trillenden schouder van de vrouw, die op de knieën was blijven liggen, met het hoofd diep voorover, en zeide ernstig:

— Geef je niet over aan de wanhoop, Peggy! Wij moeten vechten tot het uiterste. Misschien is er een tweede uitgang!

— Die is er niet! zeide de vrouw dof. Garrick kent dit hol door en door. Hij zou het mij gezegd hebben.

— Hij kan hebben gedwaald, Peggy!

— Neen, wij zijn verloren! Het is een straf van den hemel, en wij moeten ons onderwerpen! Ik ben een slechte vrouw geweest, en nu komt de boete!

— De hemel kan niet willen, Peggy, dat je in moedeloosheid het hoofd buigt! zeide Raffles, en hij dwong haar om op te staan. Verzet je tegen die zwakheid, en wees dapper!

— Maar wij zijn verloren, zeg ik je! krijgschte de vrouw. Wij hebben niets dat ons kan helpen! Wij hebben voedsel voor een halven dag, meer niet! Ja, wij hebben patronen in overvloed — maar kun jij leven van kruit? Kun jij staal, kun jij lood slikken? O hel en duivel, het is het werk van dien Dufour, en ik verscheur hem, als ik levend hier buiten kom! Hij heeft het moeten zien hoe wij hier binnen gingen, en lachend heeft hij met zijn vrienden dat blok voor het eenige gat gerold, dat ons een uitweg biedt. Wij zullen hier omkomen van honger, of wij zullen gek worden!

Zij sloeg als een dolle met den vuist op den rotswand, maar Raffles greep haar, na de

lantaarn te hebben neergezet, met kracht bij de armen, draaide haar gelaat naar het zijne toe, en keek haar vast aan.

Bijna aanstonds werd zij kalm onder dien sterken blik, die haar scheen te overheerschen. En even rustig was ook de stem van Raffles toen hij zeide:

— Wat helpt dit schreeuwen en tieren? Heb ik mij zoo in je vergist, Peggy? Jij hebt de wetten geschonden, misschien kleeft er bloed aan je vingers, maar ik heb je dan toch voor een moedige vrouw aangezien! Heb ik mij vergist?

— Neen! zeide de vrouw, plotseling kalm, en zij streek het haar weg van haar klam voorhoofd. Je zult zien wat ik waard ben. Zeg wat ik moet doen.

— Wij zullen in de eerste plaats eten, niet al te veel, maar genoeg, want wij hebben onze krachten noodig.

En zij aten, zoo goed als zwijgend, en in een volmaakte duisternis, op den tast, want Raffles had onmiddellijk de eenige kaars die zij bezaten en die reeds voor de helft was opgebrand uitgeblazen.

Hij zou eerst zijn electriche zaklantaarn gebruiken, tot de batterij was uitgeput.

Na te hebben gegeten ontstak Raffles die lamp, en onderzocht zijn voorraad werktuigen. Zij hadden niets anders bij zich dan hun wapens, een korte schop, en die was niets waard om te gebruiken op het granietharde gesteente.

Zij hadden eenige kleine blikjes met levensmiddelen, als worst, pekervleesch, melk. Raffles had zijn groot knopjachtmes, eveneens onbruikbaar, en dat was alles.

En zoo vingen zij dan den tocht aan door het hol, een tocht die twee uren duurde, en toen waren zij weer terug op het punt van uitgang, vermoeid en wat de vrouw betreft zoo moedeloos, dat zij zich aanstonds liet neervallen op het fijne zand, het hoofd tegen den wand leunde en de oogen sloot. Haar kleederen waren gescheurd, en het bloed liep uit een kleine wonde aan een schouder.

— Laten wij hier blijven, steunde zij zacht. Je ziet wel, dat er geen redding meer mogelijk is, Palmhurst. Zouden je vrienden hier komen, denk je?

Zij had plotseling de oogen geopend, en keek Raffles vol angstige spanning aan.

— Zeker niet voor over geruimen tijd, als zij weer ongerust worden, wat wij hebben gezegd dat wij zouden terugkeeren! Maar het voedsel is bijna op, en dan ook zouden zij niet zoo spoedig den ingang vinden, nu dat reus-

achtige blok voor het gat ligt.

De vrouw deed haar oogen weer dicht, scheen iets tusschen de lippen te prevelen, vouwde de handen, en leunde achterover tegen den wand.

Zij had den zwaren breeden riem afgedaan, die vol patronen stak, en nu zat zij roerloos terneder.

Raffles stond onbeweeglijk tegenover haar, en zijn blikken gingen over het zand, dat den bodem bedekte. Zij zwierven over de ledige eetblikjes, over den patroonriem, en toen ging er plotseling een siddering door hem heen, en hij gromde:

— Ezel die ik ben! Waarom heb ik dat niet eerder bedacht? Komaan, Peggy, help mij!

— Wat wil je doen? vroeg de vrouw lusteloos.

— Ik wil dat blok wegruimen, dat ons den uitweg verspert!

— Wil je met je vingers in den grond graven? vroeg zij met fellen spot. Heb je een houweel?

— Dat niet — maar ik heb een bom!

— Een bom? herhaalde de vrouw, niet begrijpend, maar overeind komend uit haar houding.

— Of liever — ik kan er een maken! Met het kruit uit onze patronen, een reepje van je goed, en een van die etensblikken, om het kruid in te verzamelen!

De vrouw slaakte een schellen kreet van matelooze vreugde, en onmiddellijk zette zij zich onder toezicht van Raffles met kooftsachtigen ijver aan het werk.

Allereerst werd een der grootste etensblikken met groote zorg volkomen droog gemaakt. Op den bodem kwam een klein bed van kiezelstenen.

Het bleek dat zij tezamen honderdveertig revolverpatronen en acht en negentig gewaarpatronen bij zich hadden. Met behulp van een kleinen tang, die Raffles steeds in zijn zak had voor reparaties aan zijnwapens, werden stalen en looden kogels voorzichtig uit de hulzen gewrongen, en het kruit werd behoedzaam op de laag

keisteenen in het blik uitgestort. Het was een literblik, en het kwam bijna voor de helft vol kruit. Het was een gevaarlijk werk, want de kaars moest blijven branden. En zij moesten zich haasten ook, want bijna was die opgebrand. Raffles vulde het blik vervolgens geheel op met zware kiezelstenen, en drukte er den half opengesneden deksel tot op een spleet na weer over dicht.

Intusschen had Peggy den zoom van haar rok afgescheurd, en draaide daarvan handig een soort van lont, die Raffles bevochtigde met de benzine, die zich in zijn sigarenaansteker bevond, hier en daar gemengd met eenige korreltjes grof kruit.

De lont was ongeveer drie meter lang. Raffles liet het eene einde tusschen de kiezelstenen door tot in het kruit hangen, en toen plaatste hij deze primitieve bom in een soort van uitholling, die zich in de rots bevond, een paar voet boven het versperde gat. De steenen wand kon daar niet dikker zijn dan een paar decimeters.

Hij legde den lont voorzichtig op den vloer en juist toen dit gedaan was ging de kaars uit.

Zij brachten hun wapens in veiligheid, Raffles zond Peggy ver den tunnel in, en toen stak hij stoutmoedig het einde van de lont aan, met een zijner laatste lucifers.

Het reepje doek brandde zeer snel, en Raffles was nog nauwelijks op den tast een dertigtal meters de gang ingesneld, toen er een geweldige losbarsting plaats vond, waarvan het geluid vertienvoudigd werd door de steenen wand.

De krachtige luchtdruk wierp de vrouw om, en ook Raffles had moeite zich staande te houden. Een helroode gloed had voor een kort oogenblik de tunnel vervuld, en een regen van kleine steenen hagelde op de twee menschen neder.

Maar toen de vrouw zich weer oprichtte, slaakte zij een juichkreet van dolle vreugde — de zon scheen daarginds naar binnen door een opening in den rotswand.

◆

Iemand, die Rubeck-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

◆

HOOFDSTUK VI.

OP HET SPOOR DER GOUDDIEVEN.

Raffles liep haastig op de gemaakte opening toe. Zooals steeds had ook nu het ontploffingsmiddel zijn grootste kracht uitgeoefend, juist aan den kant van den grootsten tegenstand, en de dikke rotsmuur vertoonde een gat, waardoor heen Raffles zich met eenige moeite naar buiten kon wringen.

Hij liet zich de wapens en al het andere aanreiken, en toen trok hij Peggy naar buiten, en voor hij wist wat zij doen zou, barste zij in een huilbui uit, greep zijn hand en kustte die.

En lachend en weenend tegelijk riep zij:

— Een tooyenaar ben je! En ik, die mij al had voorbereid op den dood! Nooit is de zon zoo mooi geweest, nooit de lucht zoo zuiver!

— Helaas wij menschen zien meestal pas te laat in welk geluk wij vernietigen door de natuur te schoffeeren! Laten wij naar de honden gaan omzien, ofschoon ik zeker niet denk dat wij hen zullen vinden!

Het tweetal liep zoo snel mogelijk naar de andere zijde van den rots. De verwachtingen van Raffles werden op wreede wijze bewaarheid van de slede noch van de honden viel iets te bespeuren!

Dit was een zeer ernstig geval, bijna even ernstig als die gevangenschap daar beneden onder den grond! De vrouw had nog twee patronen in haar revolver, en dat was alles. Zij hadden geen voedsel, geen dekking, geen tent — niets. En het vroom dat oogenblik twintig graden onder nul!

Duidelijk was in de sneeuw zichtbaar, hoe de honden de slede van haar plaats hadden getrokken, en het spoor wees een noordoostelijke richting.

— Bereiken zij op die wijze de baai niet? vroeg Raffles, het spoor onderzoekend.

— Ja, en die is natuurlijk dicht gevoren. Maar het ijs bewaart geen sporen, en hoe verder noordelijk zij gaan, hoe meer kans zij hebben, de politie te ontloopen.

— Het spoor komt mij nog zeer versch voor!

De vrouw bukte zich en zei levendig:

— Het is stellig nog geen twee uren oud! Met die koude zouden zich al ijsbrugjes over de

geulen van de sledeijzers hebben moeten vormen!

— Ik zie hier het spoor van nog andere sleden, veel honden, en sneeuwschoenen!

— Laten wij er achteraan gaan! riep Peggy, met een stem die schor was van woede, wraakzucht en teleurstelling om het verlies van het geroofde goud.

— Bedenk wel, wat wij ondernemen, Peggy! zeide Raffles ernstig. Wij stellen ons aan het grootste gevaar bloot, want wij hebben nog niets om ons tegen den nacht te beschutten, wij hebben geen voedsel meer, en wij zullen daarginds waarschijnlijk twee tegen zes en misschien wel acht staan!

— Wij zullen wel rotsholen vinden, om in te slapen, wij kunnen een vuur aanleggen — en met twee kogels kun je twee man vellen!

Maar Raffles schudde ernstig het hoofd en hernam:

— Het zou zelfmoord zijn, Peggy! Een man zonder vuurwapens is in deze streken ten doode opgeschreven, je weet dat evengoed als ik. Hoe hooger wij komen, hoe erger het wordt. Het krioelt hier van de wolven, daarginds in de nabijheid van de bosschen — en het spoor voert er recht op toe. En hoe zullen wij leven zonder voedsel? Alles is ons ontstolen! Ik weet maar een uitweg — en die is, dat wij zoo spoedig mogelijk terugkeeren naar Pine Creek, en ons daar weer opnieuw alles aanschaffen wat er noodig is. Misschien treffen wij er zelfs de politie aan, die ons zal willen helpen — — —

Peggy wierp Raffles een eigenaardigen blik toe, en zeide spottend:

— De politie? Dan zou ik inderdaad bij den duivel te biecht gaan. Garrick is niet bijzonder gesteld op de blauwe jongens, en ik evenmin, als je de waarheid wilt weten. Als het er op aankomt, heeft Buster nog heel wat op te knappen — en zij zouden mijn strafregister ook wel eens wat nauwkeurig kunnen willen naslaan! Neen, wat we hier zelf doen kunnen, dan doen we dan ook maar liever zelf!

— Soms ben ik van dezelfde meening! zeide Raffles met een fijn glimlachje. En laten wij

bedenken dat dat goud feitelijk onbeheerd was en dat Dufour en de zijnen niet eens verplicht kunnen worden, tenminste niet door de wet, om het aan den eersten vinder af te staan! Garrick heeft niet het minste bewijs, dat hij het goud daar vond!

— Dat heeft hij ook niet — daarom juist wilde ik nu dadelijk die schurken achterna gaan, nu zij een voorsprong hebben van nauwelijks twee uren! Waarom zij hier zoo lang getreuzeld hebben weet ik niet — maar het is een feit, dat zij niet langer dan twee uren onderweg kunnen zijn, dat is duidelijk te zien aan het sledespoor.

Raffles gaf geen antwoord. Hij had het foudraal geopend, waarin zijn kijker stak, dien hij bij louter toeval niet op de slede had achter gelaten, en beklom de rots, die den toegang tot het hol vormde, halverwege. Toen bracht hij den kijker voor het oog en onderzocht met de grootste zorgvuldigheid den noordelijken gezichtseinder.

Op ongeveer een mijl van de rots verwijderd kruiste, duidelijk zichtbaar een tweede spoor, rechtstandig dat van Dufour en zijn mannen.

Raffles kwam naar omlaag, bergde zijn kijker op, en zeide:

— Ik geloof althans de reden van hun oponthoud te weten. Een mijl hiervandaan wordt het spoor gekruisd door een ander. Misschien is de politie hier langs getrokken, en moesten de dieven een paar uren wachten alvorens zij geheel uit het gezicht waren. Op deze vlakke kan men uren ver zien — stellig met een kijker!

— Geef mij dat ding eens! zeide de vrouw haastig. Ik zal heelemaal naar boven klimmen. Misschien kan ik hen nog zien — want ik geloof te weten waar ik hen moet zoeken!

Raffles hing haar den kijker met den riem om, en Peggy klauterde als een gems met wonderlijke vlugheid tegen den rotswand op, nu en dan terugglijdend, maar met koppige vastberadenheid volhoudend, tot zij bijna den top had bereikt.

Zij droeg echter zorg, niet tegen den lichten hemel af te steken, maar knielde neer, een paar meters van den top af, en Raffles zag hoe zij den kijker voor het oog bracht, en met de grootste zorgvuldigheid den gezichtseinder afzocht.

Bijna vijf minuten bleef zij boven, zich blootstellend aan de bijtende koude, die vooral op den onbeschermden rotstop schier ondraaglijk moest zijn, en kwam toen weer naar beneden met een snelheid, die Raffles vrees deed koesteren voor haar armen en beenen.

Het gelaat van Peggy stond opgewonden en was hoog gekleurd toen zij hijgend uitriep:

— Zij zijn nog juist zichtbaar aan den zoom van het bosch, zoowat vijf mijlen hier vandaan! Die kijker is een pracht instrument! Ik kon hen zoo duidelijk zien alsof zij vlak voor mij stonden! Honden en menschen steken als inkt zoo zwart tegen de sneeuw af, moet je denken! En ik wil niet terug, niet voor alles ter wereld! Wij kunnen vlugger gaan dan zij met hun zware sleden, en al schoot ik er ook mijn hagje bij in — ik wil hen achterna! Maar als jij liever terug gaat — ik zal je niet tegen houden!

— Dat meen je natuurlijk niet in ernst, Peggy! zeide Raffles schouderophalend. Wat je wilt doen is waanzin, omdat zij veel sterker zijn dan wij, maar ik laat je niet alleen gaan

— Zoo mag ik het hooren! Vooruit dan, wij halen hen in voor het heelemaal donker is!

— En ze schieten ons neer, zoodra ze ons zien! zeide Raffles rustig.

— Het terrein is niet overal zoo vlak! Verderop, bij het bosch, moeten zij dwars door de heuvels heen, of zij moeten een heel grooten omweg maken, en daar komen wij niet alleen vlugger vooruit, maar ze zullen ons ook niet zoo gauw in de gaten krijgen! En je moet ook niet denken dat ik van plan ben, met mijn ongelukkige twee revolverpatronen geweld te gebruiken! Welnen, dat pik ik heel anders in! Dufour is gek op mij — en daar zal ik gebruik van maken!

— Een heel gevaarlijk wapen, dat tweesnijdend is, Peggy! En wat zal mijn rol bij dat alles zijn?

— Wel, jij houdt je achter de schermen totdat het noodig zou zijn om op te treden!

— De rol is weinig aanlokkelijk, Peggy, — meestal speel ik deze soort zeer ongaarne.

De jonge vrouw keek hem voor de tweede maal dien dag strak en onderzoekend aan, en zeide afgemeten:

— Je bent een eigenaardig heerschap! Je bent immers Engelschman?

— Ja — ik ben Schot!

— Wat doe je eigenlijk in je land?

— O, van allerlei! Ik maak menschen gelukkig — en anderen daarentegen berokken ik groote schade. Neen, tracht niet naar de beteekenis te raden van die woorden, want je zoudt tijd verliezen, en wij hebben dien tijd zeer noodig, als je werkelijk bij dat waan zinnige plan blijft!

— Ik zie nooit van een plan af, dat ik eenmaal beraamd heb, krankzinnig of niet! riep de vrouw, woest haar lokken schuddend. Laten wij

eenvoudig bedenken, dat wij moeten sterven, als wij hem niet inhalen, en overwinnen — dan moeten wij wel slagen!

— Inderdaad, dat is heel eenvoudig! zeide Raffles sarcastisch. Het zal een goede prikkel voor ons zijn. Vooruit dan maar!

De zon stond laag aan den hemel, de koude was bitter, toen zij dien moeilijken dolzinnigen tocht ondernamen, die Raffles zeker niet zou hebben ondernomen, indien hij alleen was geweest. Maar hij meende Peggy nu wel ongeveer te kennen, en hij was er zeker van dat hij eenvoudig geheel alleen zou zijn gegaan, om te pogen, met haar verleidelijke oogen en haar blonde lokken te bereiken, wat anders onmogelijk zou zijn, en wat met geweld niet te verkrijgen was.

Zij had geen ander wapen dan de revolver met de twee patronen, Raffles geen ander dan zijn jachtmes. En hij wist dat zij tegenover mannen kwamen te staan, die geen seconde zouden aarzelen, hun overhoop te schieten zoodra zij hen maar in de verte gewaar werden.

Het was een groot geluk dat de bevroren sneeuw het voortgaan op gewone schoenen met dikke zolen niet bemoeilijkten. Voor de honden echter zou het juist moeilijker worden, om zich schrap te zetten op die gladde oppervlakte.

Een paar uren gingen zij zoo voort, zonder veel te spreken, achtgevend op alles wat hen omringde.

De vlakte ging over in heuvelachtig terrein, en het spoor van de sleden werd duidelijker. Het moest moeite hebben gekost, de beide zwaarbeladen voertuigen door en over deze heuvels te krijgen, dat was duidelijk te merken door de opgekrabde sneeuw en de diepe sporen van de sledeijzers.

De zon zonk achter de kim, maar geheel duister zou het niet worden, dat wisten beiden zeer goed. Op deze hoogte immers zinkt dit hemellichaam, natuurlijk slechts schijnbaar, maar enkele graden onder den horizon. Haar licht blijft merkbaar, en doet zich voor als een vale schemering. Soms voegt zich daarbij het licht van den stralenden grooten maan. Op dit oogenblik echter vertoonde de trouwe wachter van onze aarde zich niet, want de lucht was weder betrokken.

Er begonnen zich boomen te vertoonen, eerst afzonderlijk, dan als dichte groepen, tenslotte als een volmaakt bosch, dat zich onafzienbaar leek uit te strekken.

Het waren bijna uitsluitend pijnboomen, hoog en kaarsrecht, afgewisseld met zwaar naaldhout.

Hier moest ergens een rivier zijn, maar waar die zich bevond, was onmogelijk te zeggen, want alles verdween onder een sneeuwlaag, die hier en daar een dikte van twee meter had.

Raffles bewonderde de vrouw, ondanks zich zelve, die stellig vermoeid moest zijn, en toch onverdroten vol hield, en niet van opgeven wilde weten.

Trouwens — op dit tijdstip zou opgeven onvermijdelijk den dood hebben beduid!

Tegen de koude zouden zij zich misschien nog kunnen beschutten in een van die holen, die Raffles in de flanken der heuvelen waarnam, en een vuur zou er ook nog wel aan te maken zijn — maar het laatste beetje voedsel hadden zij zooveen verbruikt, en zij bezaten twee patronen!

En op een ontmoeting met menschen behoeften zij in het geheel niet te rekenen, want die waren hier niet. Pas op een dagreis of drie verder naar het Noorden zou men de eerste Eskimo's aantreffen langs de boorden van de baai.

Het was dus tot iederen prijs noodig, zich voedsel en schietvoorraad te verschaffen.

Zij gingen thans met groote voorzichtigheid verder, want het was zoo doodstil, dat men tot op een halven mijl afstand ieder gerucht kon waarnemen, hoe zwak ook. Het kraken van een tak door de vorst leek op een geweerschot, het kruien van het ijs in de nu weer ver afgelegene rivier was in sterkte met een kanonschot gelijk te stellen. Niet het minste zuchtje verstoorde die onheilspellende, indrukwekkende stilte van het poolgebied.

Eensklaps stond Raffles stil, luisterde scherp toe, en zeide, zijn stem dempend:

— Ik geloof dat ik iets hoor — een gerucht als van stemmen — maar het kan ook het geblaf van een hond zijn. Ik heb bij mijn span een paar honden die het blaffen niet verleerd hebben!

Peggy stond in gebukte houding. Haar oogen schitterden wraakzuchtig in het bleeke gelaat.

Plotseling trok zij haar revolver uit den holster, stak het wapen aan Raffles toe en zeide:

— Hier, neem dat! Zij zeggen dat jij een ware scherpshutter bent en in alle houdingen raak schiet — en het is misschien beter dat ik heelemaal ongewapend ben — dat ik tenminste niet ben voorzien van een vuurwapen, want mijn knipmes houd ik.

Raffles stak het wapen met een licht schouder ophalen in zijn eigen holster. Wat zou hij er mee kunnen uitrichten tegen zeven of acht met geweren gewapende bandieten, die hem zeker niet zouden sparen?

— En zeg mij nu je plan! zeide hij kortaf.

— Hier is het! Ik ga regelrecht op het kamp toe, en ik zeg dat ik den dans ontsprongen ben. Want zij zullen zich natuurlijk afvragen, hoe ik weer buiten het rotshol ben gekomen, waarin die honden ons hadden willen laten verhongeren!

— Misschien vragen zij ook wel naar mij! zeide Raffles ironisch.

— O, dat doen zij zeker! Maar ik zeg dat je bij de ontploffing van onze bom gedood bent. Geloof maar gerust dat zij die ontploffing hebben moeten hooren, ook al waren zij nog veel verder weggeweest!

— Dat heb ik al dadelijk gedacht! Wat verder?

— Ik zal Dufour er met een zacht lijntje toe brengen, weer terug te keeren. Ik zal ze laten drinken, tot ze niet meer kunnen.

— Drinken? herhaalde Raffles verwonderd. Hebben zij drank bij zich?

— Daar kun jij je hoofd onder verdedden! Dufour zonder een paar kruiken jenever is eenvoudig ondenkbaar. Dan neem ik hun wapens weg, ik kom jou al de munitie brengen, en wat te eten, en als het donker, goed donker, en zij liggen allemaal te ronken, overvallen wij het zoodje, en maken hen allemaal af!

— Dat klinkt prachtig, zeide Raffles kortaf, en zijn oogen leken op gepolijst staal in het licht van die zonderlinge, vale schemering, maar ik heb iets op te merken. Het is namelijk niet mijn gewoonte, slapende vijanden zonder dat zij zich kunnen verweren te vermoorden!

Die opmerking scheen de vrouw oprecht te verbazen.

Zij liet een kort lachje hooren en zei, haar schouders ophalend:

— Met die teergevoeligheid kom je niet ver, vriend! Lieve hemel, als wij ons daarmee ophielden, konden wij onze matten wel oprollen! Geloof je soms dat zij zelve niet precies hetzelfde zouden doen, als de kans zich aanbod?

— Misschien — maar dat is voor mij geen reden, om dat voorbeeld na te volgen! antwoordde Raffles koeltjes.

— Maar man, je leven staat op het spel! drong zij ongeduldig aan. Zij of wij, dat is hier de zaak!

— Ook dat kan geen verandering brengen in mijn opvattingen, Peggy, zeide Raffles hoofdschuddend. Ik geloof niet dat ik teergevoelig ben, en het zou mij geen minuut van mijn nachtrust kosten, als ik dat ontuig zou hebben uitgeroeid — maar dan in een eerlijke strijd, waarbij de kansen gelijk verdeeld zijn!

— De kansen gelijk verdeeld! herhaalde de vrouw met een ruwen lach. Mooi gelijk zijn die kansen! Wij twee patronen, een leege maag, en met ons beiden, en zij met kisten vol minutie, geweren, goed gevoed en met hun zessen of achten!

— Laten wij een ander middel zoeken! viel Raffles haar in de rede. Met sluipmoorden heb ik mij nooit opgehouden.

— Ook niet als je eigen bestaan op het spel stond — je leven?

— Dan minder dan ooit! zeide Raffles. Ik vrees dat je het niet zult begrijpen, Peggy. Er is wel een ander middel. Luister!

En Raffles begon snel en op gedempten toon te praten, terwijl de vrouw naar hem luisterde, zonder den blik van hem af te wenden.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

OM HET GOUD.

De volgende dag was nog niet aangebroken, of Dufour ontwaakte in zijn tent — die eigenlijk de tent van John Raffles was — door een licht gekrabbel op zijn hand. Hij was aanstonds klaarwakker, en zijn eerste beweging was naar zijn geladen revolver, die naast hem lag, en toen naar het ruige, stugge haar op den rug van zijn hond, een groot dier met woeste oogen, en dat bijzonder aan hem gehecht scheen te zijn. Het was een van de trekhonden, zelfs een aanvoerder, maar het dier sliep des nachts altijd naast zijn meester onder de beschutting van een tent, als deze „op den trek” was.

— Wat is er, Snap? vroeg de man heel zacht.

Bij wijze van antwoord draaide de hond zijn kop in de richting van den gesloten tentingang, zachtjes brommend.

Dufour greep zijn wapen, en schoof den voorhang een paar vingers terzijde, zoodat hij door een kier kon gluren.

Van de plek waar hij was overzag hij het geheele kamp, de twee andere tenten, het stervende houtvuur, de hooggepakte sleden en dan de eigenaardige heuveltjes, gevormd door de trekhonden die zich in de sneeuw hadden ingegraven.

Maar nog bijna voor dat alles zag hij de gedaante, die daar bij het vuur zwierf — de gedaante van een vrouw.

— Wat is dat — Peggy? fluisterde hij schor, en hij rukte den voorhang geheel open, kroop op zijn knieën naar buiten, richtte zich op, en liep haastig op de vrouw toe, die in het minst niet bevreesd of verwonderd scheen te zijn, maar doodkalm zeide:

— Hallo, Jack! Blij dat ik jullie eindelijk gevonden heb. Is er nog wat te eten?

— Dat is er — en je zult te eten hebben, als ik eerst de waarheid uit je mond hoor! Wij hebben een ontploffing gehoord, en ik heb zelfs eerst terug willen keeren, als die schooiers zich niet allemaal verzet hadden. Ik vertrouwde het zaakje niet, en het blijkt nu, dat ik gelijk heb. Je leeft nog en, eerlijk gezegd, daar ben ik blij om. Maar die Engelschman? Die indringer, die overal zijn neus insteekt?

— Dood als een pier! antwoordde Peggy heel kalm. Hij kreeg een stuk van zijn eigen bom tegen zijn hoofd, en de bom was harder!

— Waarom ben je ons nagegaan?

— Doen we gezelschapsraadseltjes? vroeg de vrouw minachtend. Natuurlijk om het goud ben ik je nagegaan. Denk je dat ik mij laat bestelen.

Dufour nam haar scherp op, liet zijn oogen over de vlakke dwalen, en zei toen, argwanend:

— Ongewapend? Zonder voedsel? Geheel alleen? En te voet?

— Al had ik moeten kruipen! schreeuwde Peggy woest. Het goud hoort mij toe! Ik eisch mijn aandeel!

— Zoo — en Garrick dan? vroeg Dufour afgemeten. Laat die zijn rechten dan niet gelden?

— Garrick is doodziek, hij zal het wel niet overleven, en iedereen moet voor zich zelf zorgen! zeide Peggy koeltjes. Ik ga waar mijn voordeel is.

— Dat is een opmerking waar ik wat voor voel! zeide Dufour grijnslachend. Eigenlijk had je dat eerder moeten bedenken. Maar als

het zoo is — dan worden wij dus vrienden ?

Hij deed snel een stap op haar toe, maar zij week aanstonds achteruit, en zei, met een lachje dat afstootte en aantrok tegelijkertijd :

— Niet zoo vlug ! Zoover zijn wij nog lang niet ! Versta mij goed — gelijk opdeelen met acht kerels wil ik niet !

— Wij zijn maar met ons zevenen, om te beginnen — en — —

Hij kwam weer bij haar staan, liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, en besloot toen, terwijl zijn zwarte oogen boosaardig fonkelden :

— En ik ben ook heelemaal niet van plan, gelijk op te deelen ! Denk je soms dat ik gek ben ? Ik weet wel een middel om mij van hen te ontdoen, en alles voor mij zelf te houden !

— Je bedoelt zeker — voor ons beiden ! verbeterde de vrouw spottend. Want mij raak je zoo gemakkelijk niet kwijt. En geef mij nu te eten, want ik val om van den honger ! Breken wij aanstonds op ?

— Welneen ! Waarom zou ik ? Wij blijven op zijn minst een volle dag hier ! De honden zijn moe en hebben rust noodig. De plek is goed, want er zit genoeg wild in de buurt.

Peggy beet zich even op haar lippen, maar zeide volmaakt kalm :

— De plek is zoo slecht als het maar kan. Heb je dan de politie niet gezien ?

— Jawel — dertig mijlen meer naar het Zuiden, bij de rots, waarin wij jullie zoo fijn hadden opgesloten, haha !

— Je vergist je, Jack ! Ik heb de blauwe jongens gezien op geen zes mijlen hier vandaan, en in het Westen !

Dufour verschoot van kleur en zei ontdaan :

— En ze trokken oostwaarts ?

— Zoo vlug zij maar konden !

— Dan moeten wij maken dat wij wegkomen, als we de baai maar halen, zullen zij de achtervolging wel opgeven ! Vooruit luie hondsvotten !

Peggy draaide zich snel om, teneinde het lachje van zegepraal te verbergen, dat om haar lippen speelde, en tegelijkertijd werd het levendig in de tenten, en eenige nog slaapdronken hoofden met verwarde haren werden zichtbaar en al die gezichten drukten verbazing uit bij het zien van Peggy, die al die mannen scheen te kennen.

— Nu, jij hebt hier een lief zoodje bij elkaar ! zeide de vrouw minachtend, na al die mannen te hebben opgenomen. Het is nog erger dan ik dacht ! En geef mij nu eten, of ik neem het !

Zij kreeg brood en spek, zij zette zelf thee, met al de handigheid, die door een ruw leven

in de wildernis wordt geschonken, en haastig werd er gegeten, toen Dufour mededeelde, dat de politie blijkbaar weer op haar schreden was teruggekeerd en niet verder dan vijf of zes mijlen verwijderd was.

Het kamp was inderdaad zeer gunstig gelegen, en tegen den Oostenwind beschermd door een hoogen heuvel, steil oprijzend tot een hoogte van bijna tweehonderd meter.

De onmiddellijke nabijheid van het bosch verzekerde steeds voldoende brandhout.

Dufour had er dan ook spijt van, te moeten opbreken, maar hij wilde zijn onderneming niet in gevaar stellen. De politie schoot snel — en zij schoot goed !

Dat de vrouw tot hem was gekomen, verwonderde hem geenszins. Dufour was buitengewoon ijdel, en vond het heel natuurlijk dat een vrouw als Peggy den man die arm was geworden, verliet, om den rijken mededinger te volgen. Zijn oogen schitterden, telkens als hij haar aankeek. Een dubbele buit was hem zonder veel moeite in den schoot gevallen, zoo meende hij.

Na het haastig genuttigde ontbijt werden de tenten afgebroken, en op de sleden geladen. De honden kregen hun voedsel, hoofdzakelijk bestaande uit gedroogde visch, en werden aangespannen.

En het laatst van allen werd een vrij zware, ruw houten kist door twee mannen op een der sleden getild, onder het wakend oog van Dufour, en met een lap zeildoek bedekt.

Peggy had heel goede oogen, en zij begreep maar al te goed wat die kist bevatte. Zij ontmoette den blik van Dufour, en de kerel grijnsde. Zij huiverde bij het zien van dien lach — maar uiterlijk was daar niets van te bemerken. Integendeel, zij toonde hem haar vriendelijkste gelaat, en knipoogde even.

Peggy had ijverig meegeholpen, had sneeuw aangedragen in de ketel en flink de handen uit de mouwen gestoken bij het oprollen van de tenten.

Toen ging men weer op marsch, Noordoostwaarts.

Steeds heuvelachtiger werd het terrein, en nu en dan vloekten de mannen als de honden moeite hadden, de zware sleden voort te trekken over de hellingen. Een paar malen trok men door een uitlooper van het geweldig grootte bosch, dat zich uren ver uitstreekte.

De gouddiven konden omstreeks vier uren zoo zijn voortgetrokken, toen er halt werd gemaakt om den maaltijd te nuttigen.

De zeildoeken werden teruggeslagen, en drie of vier van de kerels begonnen een der sleden te ontpakken, toen een hunner een kreet slaakte en woedend riep:

— Er mankeert een blik gedroogd vleesch!

— En een rol scheepsbeschuit! schreeuwde een ander. Welke duivel is zoo handig geweest om die achter te laten?

— Kom, er zal nog wel voldoende zijn! zeide Peggy schouderophalend.

— Dat zeg jij, mooie dame! schreeuwde een der kerels ruw. Maar het wild wordt hier schaarscher en je zult ons toch geen zeehonden-vleesch willen laten eten? Of vetganzen? Eet jij zoo graag traan? Het was een blik van vijf pond! Vijf pond kostelijk pemmycan!

Een van de andere bandieten trok het zeil verder van de slede, en zijn stem had een vreemden klank, toen hij zei, na eenig zoeken:

— De komst van die jonge dame schijnt ons geen geluk te hebben aangebracht. Ik mis mijn colt!

— En niet alleen het geweer — maar ook mijn kleine houten doos met patronen! Ook bij ongeluk achtergelaten? Hoor je wat ik zeg, chef? Dufour was naderbij gekomen, en antwoordde op afgemeten toon:

— Ik hoor het heel goed, Jim! Het is een heel gekke zaak, dat is zeker. Nu, wij hebben nog altijd vijf geweren en zeven revolvers — dus daarom niet getreurd!

Terwijl hij sprak had hij met een vreemden glimlach en half dichtgeknepen oogen Peggy aangezien.

Zonder verder iets te zeggen deed hij zijn geweer af, en begon met groot gemak in een pijnboom te klauteren, die aan de grens van het bosch stond, waarlangs zij trokken.

Op een hoogte van een meter of vijftien hield hij op, en wel tien minuten lang keek hij ingespannen naar het Zuiden.

Toen klauterde hij weer als een aap naar beneden, en ging, weer zonder iets te zeggen, Snap losmaken van het span honden, dat hij aanvoerde.

Het groote dier schudde zich eens, keek zijn meester vragend aan, en gromde zachtjes.

Jim doorzocht de sleden met groote zorgvuldigheid, maar hij vond zijn geweer niet terug, en evenmin de patronen, en het bleek nu, dat er ook nog een deken ontbrak.

— Het is heel zonderling! zeide Dufour langzaam, toen men hem het mededeelde. Het is vreemd, dat wij al die dingen niet hebben

zien liggen, toen wij het kamp verlieten. Nu, alles is in deze wereld mogelijk. Wij zullen voortaan wat beter onze oogen openzetten.

Bij deze laatste woorden had hij Peggy strak aangezien. De jonge vrouw voelde een siddering door zich heen gaan, maar zij doorstond den blik zoo goed zij kon.

Men bleef langen tijd op deze plek, daar de honden zeer vermoeid waren en tot overmaat van ramp bleken er een paar van de dieren op raadselachtige wijze mank te zijn geworden, zoodat het trekken hun al spoedig geheel onmogelijk werd, en men niet minder dan vijf hunner moest achterlaten, in de wetenschap, dat het binnen twee maanden echte wolven zouden zijn geworden, gevaarlijk voor mensch en dier.

Gedurende den verderen tocht bleef Dufour in de onmiddellijke nabijheid van Peggy. Snap liep nog altijd los. Toch had men zijn kracht juist nu goed kunnen gebruiken, nu de sleden zoo moeizaam vooruitkwamen.

Tegen het vallen van den avond hielden de goudieven opnieuw halt in een woeste bergstreek, een soort van nauw dal, waardoor des zomers met wilde kracht een bergstroom bruiste. Thans was zijn water bevroren, op een grillige wijze, en met sneeuw overdekt.

Nog voor de zon geheel was verdwenen, gaf Dufour op korten toon bevel, het kamp voor den nacht te richten.

Er werd hout gesprokkeld en een groot vuur werd ontstoken op een plek, die van de vlakte af niet zoo gemakkelijk ontdekt zou kunnen worden.

Peggy had de beroemde flesch brandewijn gevonden, en de mannen dronken. Dufour was stilzwijgend en norsch. Het was duidelijk dat er iets in hem omging — iets dreigends, gevaarlijks.

De honden groeven zich in, behalve Snap die zich dicht bij het vuur op de sneeuw had gelegd, met den groote snuit op de breede voorpooten, en nu en dan zacht grommend zijn vreeselijke tanden toon.

In een oogwenk was de flesch brandewijn ledig, maar Dufour had zeker van zijn eigendom meer dan de helft voor zijn rekening genomen.

Nadat allen hadden gegeten beval hij op korten toon aan de mannen dat zij zich naar hun tenten moesten begeven. Allen gehoorzaamden.

Peggy had een deken gegrepen, en scheen zich daarmede naar een der vele holten in den heuvelwand te willen begeven, toen Dufour

haar bij den arm greep en zachtjes zeide :

— Een oogenblikje, mijn duifje ! Niet al te haastig nu ! Ik heb met je te spreken !

Peggy verbleekte, en onder de deken ging haar hand naar haar gordel, waaraan nog altijd het breede jachtmes hing.

Dufour zag het gebaar echter zeer goed, en hij glimlachte wrang. Rustig vervolgde hij :

— Morgen is de dag, waarop het goud zal moeten worden verdeeld. En dit is dus de nacht, waarin wij beiden — onze kleine maatregelen moeten nemen ! Want je blijft immers bij je plan om mij te volgen ?

— Natuurlijk ! antwoordde Peggy, bijna toonloos.

— Des te beter ! Luister dan nu verder. Morgen ochtend breken wij op. Niet ver van hier is een kloof, waarover een brug van boomstammen is geworpen. Ik laat die zes schooiers vooruitgaan — en halverwege die brug zullen zij met hun slede naar beneden storten — want ik heb de boomstammen al twee weken van te voren half doorgezaagd....

Hij moest zijn hand op de mond van de vrouw leggen, want hij zag dat zij van ontzetting wilde gillen.

— Denk er om — geen geluid, of jij bent er zelf ook bij ! Het is de eenige manier om voor altijd zeker te zijn van het goud. Dooden spreken niet.

Op dat oogenblik, voor iemand het had kunnen verhinderen, sprong Snap met een woedend gegrom overeind, staarde een oogenblik met zijn vurige oogen in de vale duisternis, en rende toen plotseling met groote sprongen over de sneeuw in de richting van een lagen heuvel.

Hij verdween over den top, en het volgende oogenblik klonk een doodschreeuw als van een wolf door de stilte.

Dufour slaakte een rauwen vloek, rukte zijn geweer van den schouder, dat hij nog niet had afgelegd, duwde de vrouw van zich af, en snelde naar de plek, vanwaar de kreet geklonken had.

Peggy vloog hem achterna, en beiden bereikten ongeveer tegelijkertijd de heuveltop.

De vlakke lag voor hen. En vlak voor hun voeten lag het lijk van Snap, en in zijn hals stak nog het groote mes, dat hem den dood had gebracht. Vijftig meters verder liep een man zoo hard hij kon over de onbeschatte vlakke om een rotsblok te bereiken, waarachter hij

opnieuw dekking zou kunnen zoeken.

Bliksemsnel bracht Dufour zijn geweer aan den schouder, mikte even en vuurde.

De man maakte een lichtsprong, kwam weer op beide voeten neer, zwaaide even als een beschonkene, en viel plat voorover in de sneeuw.

Dufour greep Peggy woest bij een arm, na zijn geweer weer over zijn schouder te hebben gehangen, en zijn revolver te hebben getrokken en schreeuwde.

— Ga mee ! Je zult er bij zijn, als ik het laatste restje leven uit hem wegschiet !

Met onweerstaanbare kracht trok hij haar voort. De man lag in een zonderling gekromde houding op de sneeuw voorover, zooals men menigmaal de lijken aantreft van soldaten op het slagveld, die midden in hun stormloop door het doodelijk schot zijn getroffen. Dufour hief zijn wapen op om te vuren, en juist op datzelfde oogenblik schoot het gewaande lijk eveneens, onder zijn eigen lichaam, tot een hoepel gekromd, door, en de schurk stortte, met verbrijzelden rechter schouder, brullend ter aarde.

Op het geluid van de schoten hadden de bandieten met hunne wapens in de hand hun tenten weer verlaten, niet begrijpend wat er zoo plotseling gaande was, maar nog voor zij den top van den heuvel hadden bereikt, werden zij van terzijde onder vuur genomen !

Twee hunner stortten doodelijk gewond ter aarde, de anderen wierpen zich plat op de sneeuw, en begonnen terug te vuren op drie gestalten, die plotseling waren komen opdagen, niemand wist vanwaar.

Het waren Henderson, Brand en Garrick, eenige dagen tevoren door de terugkeerende politie op het spoor gebracht van hetgeen er was geschied !

En van het Westen naderde snel de slede van de politiebeambten. Het drama naderde snel zijn voltooiing.

De bandieten, die de ontmoeting nog overleefd hadden, inziende dat zij verloren waren, trokken zich vliegensvlug terug, joegen de honden met rauwe kreten uit hun rust op, spanden ze allen voor een der sleden — die met het goud ! — En joegen in dollen ren voort naar het Noorden !

Een oogenblik stond Peggy verstijfd van ontzetting, en toen gilte zij :

— De Kloof ! De Kloof !

Maar de goudlieven hoorden niets ! In wilde

woede ranselden zij op de honden los. Steeds hooger steeg de slede. Daar was de tien meter breede kloof. De slede en de mannen begaven zich op de wankle brug.

Zij waren nog niet halverwege, of met een

vreeselijk gekraak begaven zich de boomstammen, en menschen en dieren, slede en goud stortten in een verwarden hoop van een hoogte van honderddertig meter op de rotsen van het ravijn te pletter.

De Valera's onbekend avontuur

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885